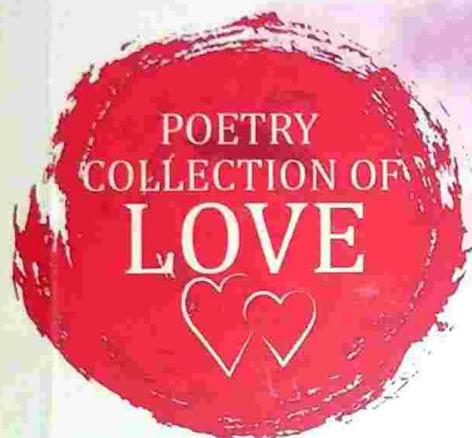

55 sentimental poems about LOVE

අධිකුල් ලෝ දහන් තෙත්වින

ඩැරූම් ප්‍රාග්ධනය

ಶೇಖ ಮಂತ್ರಿ ಆಡ್‌ರೆಡ್

“මං ගොඩක් වටින කෙනෙක්. මාව පරිස්සං කරගන්න.”

“අැත්තට..., ඔයා කොයි විදිහටද වටින්නේ?”

“ඔයාට දච්චක තේරෙයි”

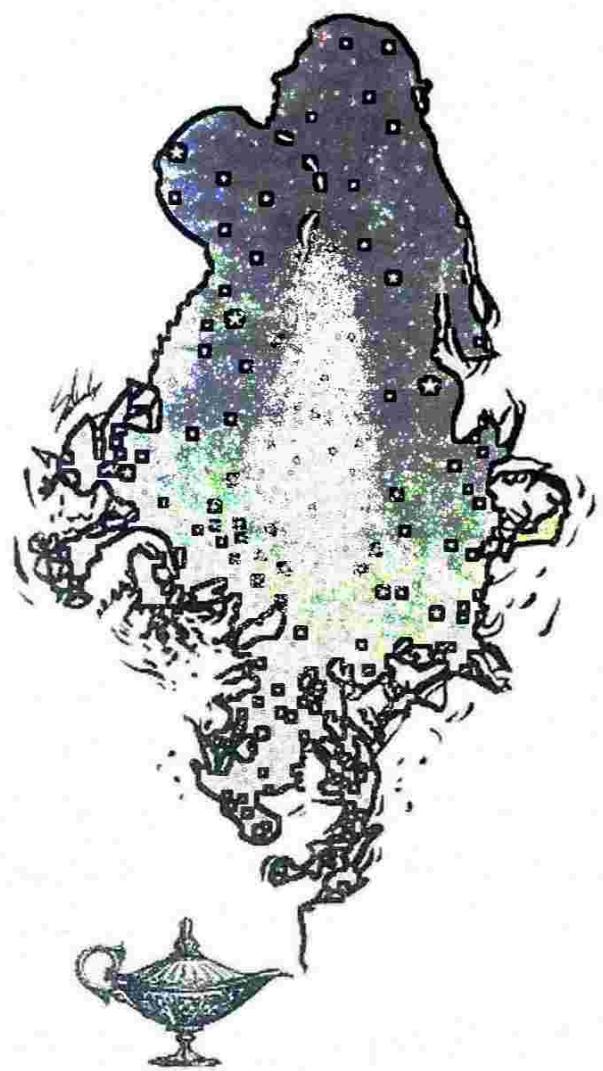
එයා කිවිව විදිහටම මට තේරෙන ද්‍රව්‍යක් ආවා. හැබැයි ඒ වේද්දී මම පරක්කු වැඩියි.

ଆදරේ කියන්නේ පීටිනේට. පීටින් කියන්නේ ආදරේ. අටි
පීටින් වෙන්නෙම ආදරේ කරන්න.

මට හිතෙන්නේ අටි ඉත්තෙ කාල අවකාශ සීමා ඉක්මවපු තැනක.
මීට කලී. කිසි කෙනෙක් ඇටින් තැති, මීට පස්සේත් කවුරුවත් ම
ජ්‍යේවිද කියලා පූරුණත් තැති තැනක.

මෙතන ඉත්තෙ අටි දෙන්නා විතරයි.

ඔයයි! මමයි!!

ଶୁଭ୍ୟରେକାତ ହାନ୍ତି
ହାନ୍ତିରୁ ହୋଟ୍ସୁଗାତ୍ମ
କାର୍ଯ୍ୟକ କେଲେଖାନ୍ତିରୁ....

මයා දත්තවද ආදරේ කියන්නේ මොකක්ද කියලා?

මේ පොත් පෙරවදන මාව දෙගිඩියාවට පත් කරන තරං මාව දෙගිඩියාවට පත් කරපු තව දෙයක් තියෙයි නා, මං හිතන විදිහට ඒ ආදරේ විතරයි. මේ මම ලියන දහවෙනි නැත්තං එකාලොස්වෙනි පෙරවදන! ඊට වැඩි මිසක් කොහොමවත්ම අඩුවෙන්න නා විදිහක් නැ කියලා මට හොඳවම විශ්වාසයි.

මේ පොත සැහෙන කාලෙක ඉදී මගේ හිතේ තිබු අදහසක ප්‍රතිඵලයක්. මේ තරං කාලයක් මේක දිග්ගැස්සුණේ සමහරවිට හොඳම වෙලාව එනකං වෙන්න ඇති. කොහොම වූණත් ඕං දැං නා මම පොත ගහන්න ලැස්තියි.

ඡ්‍රීවිතේ එක්තරා කාලෙක මම විශ්වාස කරා “ඡ්‍රීවිතේ කියන්නේ ආදරේට. ආදරේ කියන්නේ ඡ්‍රීවිතේට. අපි ජ්‍වත්වෙන්නෙම ආදරේ කරන්න” කියලා.

මං කෙනෙක්ට ආදරේයිද කියලා මම දැනගත්තේ කොහොමද කියලා දහාතේ හිත හිත පාරක් පාරක් ගාණේ ඉබාගාතේ ගියපු අතිතයක් මට තියෙනවා.

ඒ කාලේ එයාලා මට නමක් කිවිවා.

“අඩුලයානු පරමාදරී ජ්‍යෙෂ්ඨතයා!”

දැන මම අඩුලයානු පරමාදරී ජ්‍යෙෂ්ඨතයා නොවුණත් තාමත් මම පිළිගත්තවා ආදරේ කියන්නේ මැඹිකල් දෙයක් කියන එක.

අවුරුදු 20ක කොල්ලෙක් විදිහට මට ආදරේ පෙණුන විදිහ මේ පොතේ පිටු අතරෙදී ඔයාට හම්බෙයි. ඔයා ආදරේ දකින විදිහයි, මම ආදරේ දකින විදිහයි ගැලපේවිද කියන එක ගැන නං මට කිසිම අදහසක් නැ. ඒත් මං එක දෙයක් දන්නවා.

එ තමයි ආදරේ කියන්නේ ආදරේ කියන එක!

මොන විදිහට දැක්කත්, කොහොම පෙණුනත් ආදරේ කියන්නේ ආදරේමයි.

ඒත් ඇත්තටම ආදරේ කියන්නේ මොකක්ද? මේ ප්‍රශ්නෙට උත්තරේ හැමදාමත් ප්‍රශ්නාර්ථයක්ම වෙවිද? සමහරවිට ඔයාට පුළුව් වෙයි මට මේ ගැන උදව්වක් කරන්න.

ඉතිං ලමයා, ඔයා දන්නවද ආදරේ කියන්නේ මොකක්ද කියලා?

අඩුල් උමර සහන් නෙත්මිණ
67/35, කිත්තම්පහුව පාර, වැල්ලම්පිටිය
abdulumarsahan006@gmail.com
076 285 6068 / 071 864 3738

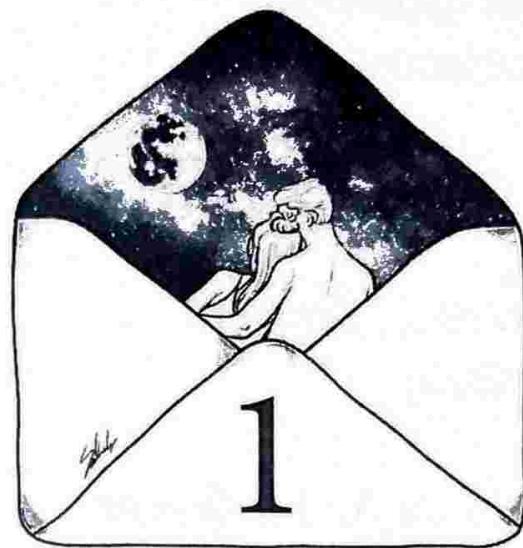

"ඔයා මගේ අහුවෙ ඔයාට ඔයාගේ යාලුවෙක් කැමතියි ද කියලා දැනගත්තේ කොහොමද කියලා. ඒත් මට තිබිඳ ප්‍රශ්නෙ මම කෙනෙක්ට ඇත්තටම ආදරයි ද කියලා මම දැනගත්තේ කොහොමද කියන එක.

ඔයාගේ ප්‍රශ්නට උත්තරේ සරලයි. එයා කැමතියි තං එයා ඒක ඔයාට දැනෙන්ත සලස්වාටි. ඒත් මග ප්‍රශ්නෙ එච්චර සරල තැ. ඉතිං මම ඔය ප්‍රශ්නට උත්තරේ හැම තැනම හෙවිවා. පාරක් පාරක් ගානේ ඇටිං ඇටිං හෙවිවා.

සැහෙන කාලෙකට පස්සේ මට උත්තරයක් හමුවුණු. එක ලේඛකයෙක් එයාගේ පොතක ලියලා තියෙනවා ඔයා මුහුදක් ඉස්සරහට ගිහාම ඔයාට ඉස්සේල්ලාම මතක් වෙන්නේ ඔයා ඇත්තටම ආදරේ තරන කෙනාවැ.

ඉතිං මට කියන්න ඕනෑම වුණේ...දැන මුහුදක් ඉස්සරහට යන හැම වෙලාවකම මට ඉස්සේල්ලාම මතක් වෙන්නේ ඔයාට !

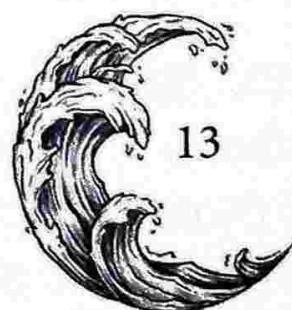

වයිටනික් එදා නොගිලුනා නං !

වයිටනික් එදා නොගිලුනා නං
මොනව නං වෙන්න තිබුණද
ඡී වගේ ආදර කතාවක්
එහෙම මැරුණේ කොහොමද

ජීත් ඇත්තටම බැලුවොත්
ගිලුනේ ජැක් රෝස් විතරද
පෙනුනේ නැතුවට දැක්කේ නැතුවට
ගිලුණු පෙම් තව නැතිවද

ජැක් රෝස් මේ අදත් හිටියොත්
උං දෙන්න දැං බැඳුලද
බැඳුල මද්වට ලමයි හදලා
උන්ගේ පැටවුත් බලලද

ඒත් මං ආදරයි...

ඇත්තටම ඒ වගේ ප්‍රේමක
ඉරණම එහෙම කොහොමද
මේවා බලාන අහසේ ඉදිගෙන
දෙවියා ඉන්නේ කොහොමද

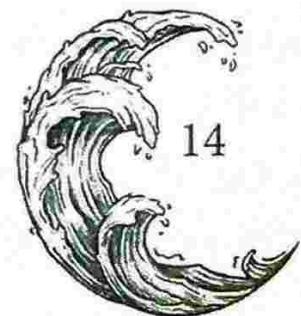
ඒත් තව පැත්තකිං ගත්තොත්
හරිම ඉරණම ඒක ද
කොයිතරං අපි කොහොම හිතුවත්
නොතේරෙන දේ මේකද

ඡැක් වුණත් මැරුණෙන ලෝකෙම තියෙන
හොඳම විදිහට නෙමෙයි ද
රෝස් පාමුල පණ කෙන්ද යද්දී
දුකක් දැනෙන්නේ කොහොමද

රෝස්ට වුණත් දුකක් දැණුනට
හොඳම දේ ඒක නෙමෙයි ද
රවටටපු තැං, රිද්දාපු තැං
ඡැක් ගැන මතක තියෙයිද

උත්තමම ආදර කතාවල
හොඳම තැග්ග ඒකද
ਆදරේකට හොඳම මූහුණත
එක් නොවන එක නෙමෙයි ද

ටයිටැනික් එදා නොගිලුනා නං
මොනව නං වෙන්න තිබුණද
ඒ වගේ ආදර කතාවක්
එහෙම මැරුණෙන් කොහොමද

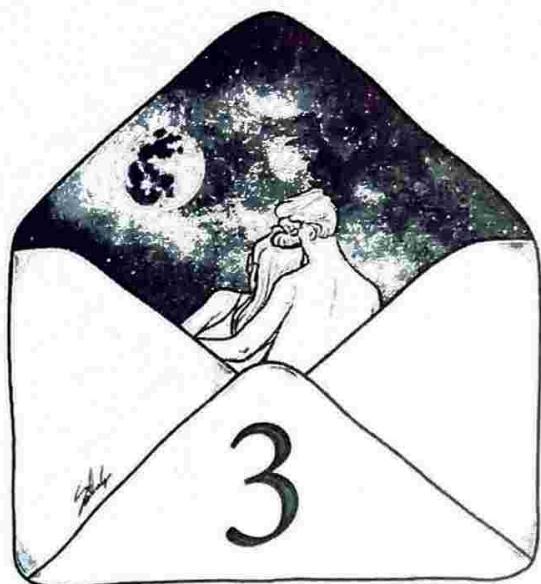
ලොහේ දුර අතක සිට

ලොහේ දුර අතක සිට
බලාගෙන ඉම් ඔබ දෙස
පුව බර වැඩි වෙනකාට
ආදරේ දෙම් කට් ලෙස

ලොහේ දුර අතක සිට
අසා ඉම් ඔබ කටහඩ
දෙනෙය්දාහක් සෙනග මැද්දෙන්
ඇයි මේ තරම් තනිකම

ලොහේ දුර අතක සිට
සිතාගම් ඔබ ලග බව
නොලැබෙනා බව දන්න හින්දම
විමසම් ලැබිය යුතුමද?

දැං මම කවි ලියන්නා එච්චර

අැය සිටිය කල
ලියපු කවි පොත
කියවලා මැය සිතා ඇත්තේ
මහා කවියෙකු බවයි මම

අංවෙලා තියෙන්නෙත් ඒ හින්දමලු
පස්සේ කාලෙකදී කිවිවා මට අැය

“කෝ අනේ ඔයාගේ කවිකම
අර කවි ලියපු කෙනා ඔයාමද්?”

ඉවසල ඉවසල
බැරිම තැන වෙන්න ඇති
එහෙම ඇහුවේ අැය

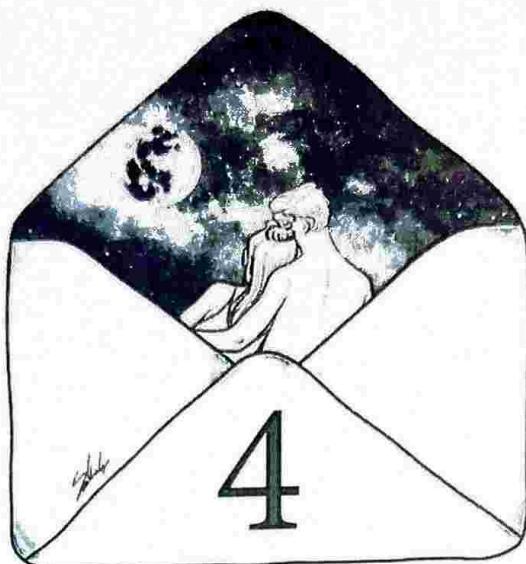

“ඒ කට් ලිවිවේ දැං මම නෙමෙයි
දූස්සර හිටපු මම

සොරි

දැං මම කට් ලියන්නෑ එච්චර ”

ଆଧର ଅରଗଳ

ଶ୍ରୀମତ ଅରଗଳ ଅଚ୍ଛେ ପ୍ରକାଶ
ଅନ୍ୟ ହିରିଯେ ଅରଗଲ୍ୟରେ ଗିହିନ୍ତି

ବିଦ୍ୟାମିଳ ଅହସ ଉଚ୍ଚର ଗିହିନ୍ତି
ଅହସରେ କବିତାଗେନା ଯନ୍ତ୍ରିନ୍ତି
ଦୃଷ୍ଟି ଦୃଷ୍ଟି ତିବିଳ କାଳେକ
ଵେଳକୁ ଲିତରକୁ କାଳ ହରି ଦୃନ୍ତିନ୍ତି
ଅପିଏ ପ୍ରଭ୍ରବନ୍ଦକମ ତିବ୍ରଣ୍ଣା ହୈବୈଦି

ଦୃପଦୀଲା ଦୃନ୍ତିନ୍ତି
ଦୃପଦେନ୍ଦନ୍ତିନ ଦୃନ୍ତିନ୍ତି
ହୈମଦେନା ଗୈନମ ହିତଲା
ଅନ୍ୟ ଅରଗଲ୍ୟରେ ଗିଯା

ମମ ତାମ ପୋଖି ପୂର୍ବ କେଲେଲେକୁ
ଦୃଗେନା ଗନ୍ତନାହି କିଯା

අපරාදේ කියන්න ඕනෑ නැ
මාසයක් එහෙම්මම ගියා

උං ගියා නැ මට වැඩක් නැ
ඉදළ හිටලා ඔයා ඇවිදින් ගියා

ආරංචය ආවහම මාව පිවිවුන තරමක්
කොට්ටෙ තෙත් වෙනකංම
ඇඟුව මම වරුවක්
ඔයා ඒව ගැන මොනවද දන්නේ ඉතිං

ඔයා කියපු විදිහටම
වුරි කෙල්ලෙක් තමයි මම
ඉතිං මම මොනවනං කියල කරන්න ද
පිවිව පිවිව ඉන්නව ඇරෙන්න

එවලෙම ඔයාව හොයාගෙන
දුවගෙන එන්න කියලද
එහෙම දුවගෙන ආවත්
ඔයාව හම්බේවි කියලද

ර්ථ හරියටම ද්‍රව්‍යකට පස්සේ
මම බලන්න එන්නත් කලිං
හොස්පිටල් එක්දී ඔයා
ආයේ නොඑන්නම ගියා

මම දන්නේ නැ
මම අඩපු හැටි
ඔයා දන්නවද නැද්ද කියා

ඒන් මං ආදරයි...

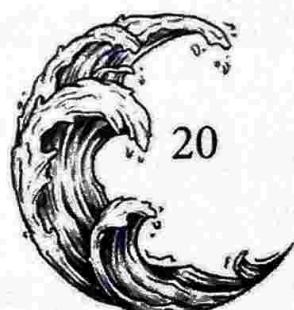
ඒත් ඒ කුදුලත් එක්ක
මාවත් හේදිලා ගියා

ඡයා කිවිව හරි
මම තාම වුටි කෙල්ලෙක්
තනියෙම මුකුත් කරගන්න බැරි
පොඩිඛ බැරිවුණහම අඩන
ඡව් මම තාම වුටි කෙල්ලෙක්

ඒත් ඡයා ගියාට පස්සේ
ගෙවල් කුඩා පටිටං කරෙන් මං!
වාහන ගිනි තිබිලෙන් මං!
පන්න පන්න ගැහුවෙන් මං!
හැමෝටම කලිං පාරට බැස්සේන් මං!

ඡව් ඡයා කිවිව ඒ වුටි කෙල්ල මං!

ආදරයි වෙටරයි අතර තියෙන්නේ
නැනෝමිටරයක දුරක්
ඒක මම තේරුං ගද්දී
ඡයා ගිහින් ආලෝක වර්ෂ ගාණක දුරක්

පොඩි පොඩි වරදි

ඒක හරි සාමාන්‍යයිනේ

ආදරයක් ඇතුළෙ පොඩි පොඩි වරදි වෙන එක

ගොඩක් වැඩ තිබුණු ද්‍රව්‍යක

කෝල් එකක් ගන්න බැරිවෙන එක

ඉදලා හිටලා වතාවක

මයාගේ උපන්දිනේ අමතක වෙන එක

මයාගේ කැමතිම පාට වුණත්

තැග්ගක් ගද්දී අමතක වෙන එක

සමහර ද්‍රව්‍යවල රට

කෝල් එකේම නින්ද යන එක

මයා කොච්චර එපා කිවිවත්

“එයා මගේ කේල්ල බං”කියලා

යාලුවෙක් එක්ක කියවෙන එක

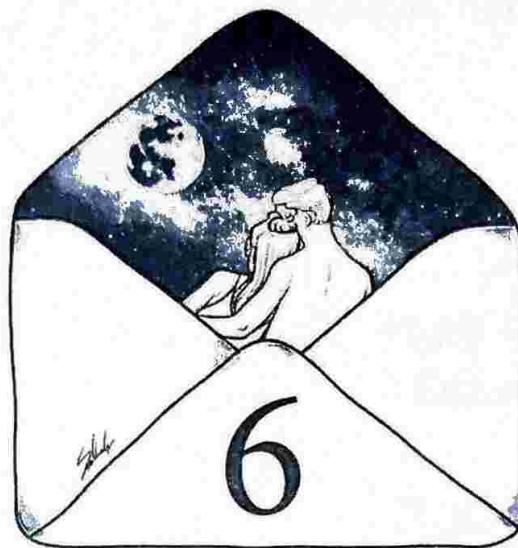
ඒත් මං ආදරයි...

පන්තියේ ඉන්ටවල් වෙලාවට
මයාගේ අතින් ඇල්ලෙන එක

එක හරි සාමාන්‍යයිනේ
ආදරයක් ඇතුළේ පොඩි පොඩි වැරදි වෙන එක

වවනයක්වත් කතා නොකර
දවස් කීයක් තං ද දැනට
අැත්තටම මම අහන්නේ
මයාට පවු කියලා හිතෙන්නෙම නයුදු මං ගැන?

මයා මොනව හරි කියන්න හැඳුව නේද ?

"මයා මොනව හරි කියන්න හැඳුව නේද ?"

අැය හදිසියෙන් මා විමසයි

වෙනම ලෝකේක සිටි මම
අදිසියෙන් මෙන් ගැස්සයි

සිනමැටික් සිනහවක් නගා
අැය නැවතත් මහද විමසයි

"මයා මොනවහරි කියන්න හැඳුව නේද ?"

සිනමැටික් විදිහටම
අැයට එය පවසන්න
මගේ හිත වුණත් දැගලයි

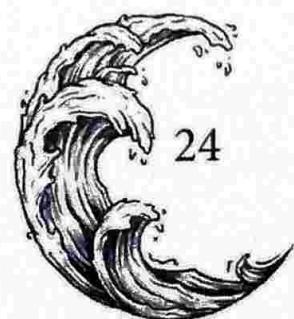

තත්පර වුනත් බරවී
හදවත අක්කර ගණන් පැතිරෙයි

“ නැ-මූකුත් නැ ”

කියන්න ම ඔහෙ දේ
ගලපන්න නොහැකි තැන
පුරුදු වචනෙම පිටවෙයි

අදය තවමත් මාව විමසයි

තරවක් දෙකක් ගිලිගිය

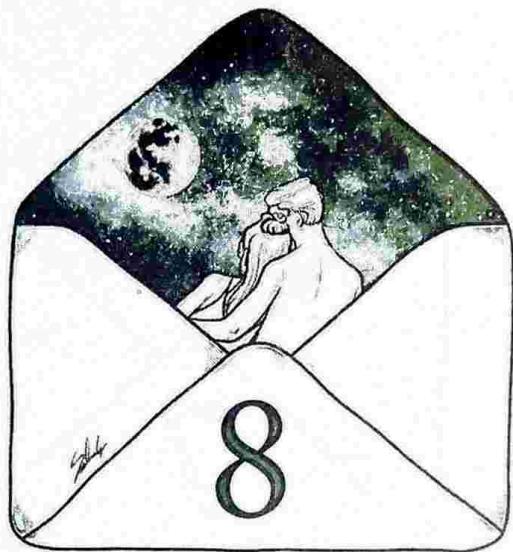
බොහෝ කළකට පසුව අප
අහම්බන් මෙන් හමුවිය

"මය තරම් නම් ප්‍රේමය
මට නොදැඳුනේන් කිමදැ"යි
අද එහිදී මගෙන් විමසිය

"ඉගියකින් හෝ ඔබට නොකියා
තරැ මතම දිය කළෙම් ප්‍රේමය"
අද මහ හඩින් මට හිනැහිය

අද දුටු නොදුටු බව නොදන්නාමුත්
එකෙනෙහිම ඒ විසල් අහසින්
තරවක් දෙකක් ගිලිගිය

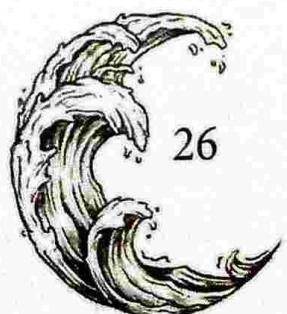

"අයි උකුලා යාලුවෙන් නැත්තේ..?"

මම ඒක දැනගෙන හිටියා
එයත් ඒක දැනගෙන හිටියා

එයා ඒක දන්නව කියලත් මම දැනගෙන හිටියා
මම ඒක දන්නවා කියලා එයත් දැනගෙන හිටියා

ඉතිං අපි එහෙම්මම හිටියා !

26

ඒයන් මට ආදරේ කරනවද මන්දා...

බල්කෙනියට ඇවිත් හැමදාම
මයා රෙදි මිරිකලා වනනකාට
මය අත් දෙක මැද්දේ මිරිකුණේ
රෙදි නෙමෙයි මගේ හදවත

මිරිකපු රෙද්ද ගසලා
වැලට දානකාට
අැතට විසික් වුණේ
රින්සො දාපු වතුර නෙමෙයි
මගේ ආදරේ දාපු කුදුල

රෙද්ද ගසදී
මූණත් අනික් පැත්තට හරෝගෙන
කටත් පොඩිඩ් උල්කරගෙන
අැත්තමයි ගැහුණේ රෙද්ද නෙමෙයි
ඡ් මගේ ආදරෙං පිරුණු හදවත

ඒත් මං ආදරයි...

දැං වෙලාවකට ඔරවගෙන
වගේ බලාන හිටියට
මිට අවුරුද්දකට ඉස්සර
යියා අතිං නොදැහුවත්ව වගේ
මග කකුල හෙමිං පැගේද්දී
මට එදා තේරුං ගන්න තිබුණා
ඒ ආදරේ කියන එක

දැං හිනාවුණත් හිනා නොවුනට
අවුරුදු දෙකකට විතර ඉස්සර
මම හිනා නොවේද්දී
හිනාවෙන්නකා අනේ කියද්දී
මට එදා තේරුං ගන්න තිබුණා
ඒ ආදරේ කියන එක

අම්මය මල්ලිය එක්ක
යියා පාරෙ යනකාට
යියා තියෙන අඩියක් අඩියක් ගානෙ
සැනසුණා ඒ වැලිකැට
ඇයි වැලිකැටයක් වෙන්න බැරි මට

තාමත් ඉදලා හිටලා වෙලාවක
යියාටම මොනව හරි අමතකවෙලා වගේ
යියා ආයෝ මං දිහා බලනකාට
කට කොතින් වුවටියට හිනාවෙනකාට
මට ඒත් හිතෙනවා

යයත් මට ආදරේ කරනවද මන්දා...

10.

වැහි පොදක්වත් නුදුවූ කතරට
පිනි බිඳක් ඇද වැළුණ හින්දා
නා කපන වැහි හින දැක දැක
මම හිතපු දුර වැඩි මන්දා

11.

ඔබට කවී නම මොනවට ?
ඔබම කවියක් වෙනකාට

12.

එකෝමත් එක ද්‍රව්‍යක
හවස් වරුවක වෙරළක
අන්තිමේදි ඇයට කිවිවෙමි
“මයාට ආදරෙයි මම ! ”

නැගෙන හිනාව වසන් කරගෙන
ගිලෙන රතු ඉර දෙස බලාගෙන
අන්තිමේදි ඇයත් කිවිවා
“යාලුවෙක් විතරයි ඔබ ! ”

13.

මම හිතාගෙන හිටියෙම
අපි කැව් අල්ලනවා කියලා

පස්සේ තමයි දැක්කෙ
ඇය අතේ තියෙන්නේ බැට් එකක් කියලා

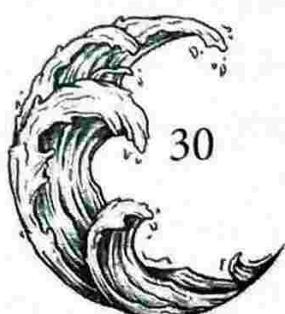
දැං මට හොයාගන්න බැරි
මගේ හද්වත කොහොද කියලා

14.

උතුරන තරම් වූ ප්‍රේමය
හාට් ඉමෝතියක තවරා
යොමු කළෙම් ඇගේ
අැතුළු පෙට්ටිය වෙත

සැහෙන වේලාවකට පසු
මා ලද එකම පිළිතුර :

"විකාර කරන්න එපා
මගේ ගෝන් එක හිරවෙනවා
චික වික"

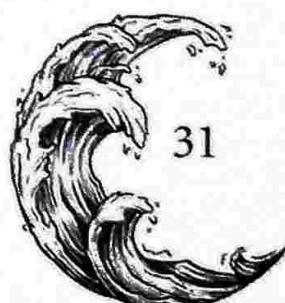

මට එන්න බැරි වෙන්න වහන්න

කොහොමටවත් ම බැ
තනි අතිං අප්පුඩ් ගහන්න
අත් දෙකක් අප්පුඩ් ගහද්දී
එපා කියන්න පුලුවන් ද කියන්න

ඉවසගෙන ඉන්නම හිතුවට
අමාරුයි එය දරන්න
අප්පුඩ්යකටත් පුලුවන්නේ දෙයියනේ
මිනිහෙක්ව නොමරා මරන්න

"මික විකක් එහාට ගිහින් ගහන්න බැයිද?"
මට ඔහා වුණේම එහෙම අහන්න
ඒත් පොදු ස්ථානයක ඉදෙගන
පුලුවන් ද එහෙම කියන්න

ඉතිං මං තිරෙණේ කරා
මුකුන් නොකියම නැගිටින්න
අත්ප්‍රචිය ඇහෙන්නේ නැති දුරක් එනක。
ඉබාගාතේ ඇවිදින්න

මයාලට පුලුවන් නං
ආයේ අප්පුඩ් ගහද්දී
ගෙයක් ඇතුළෙම ගහන්න
ප්ලිස් පුලුවන් නං ගෙදර දොර වුණත්
මට එන්න බැරි වෙන්න වහන්න

තාම දින්නැ ඔයා

කවදහරි ද්‍රව්‍යකඩී
මේ මගුල් කියවලා

මයාටත් හිතුනොතින්
මම පිස්සේකැයි කියා

අද වගෙම එදාටත්
තියම් කවියක ලියා

පිස්සේකුගේ ආදරේ
තාම දින්නැ ඔයා

“ආදරේදැ ?”යි නොඅසම්

ආදරේ බව නොකියමි
ලගින් පමණක් ඉදෑගම්
බව කියන වචනෙකට දෙකකට
හඩක් නොනාගා හිනැහෙම්

කිසි දිනක තනි නොකරමි
දුරින් හිදු හෝ ලංවෙම්
“එන්න ඔහෙදු?” අහන්නැතුවම
බලට පසෙකින් ඇවිදේම්

රිදෙන විට වුව නොහඳම්
රිදුන බව නොම අගවම්
බැරිවෙලාවත් කොතනකදිවත්
“ආදරේදැ ?”යි නොඅසම්

සුරංගනාවියෝ ව්‍යුණත් කිවිලොත් කියන්නේ බොරැ !

එක්තරා තැනකදී මට ඇයට හමුවිය
එතැන් සිට ජ්විතේ බොහෝ දේ සිදුවිය

මාසයක් පැයක් වී නොදැනීම ගතවිය
ඉහිබර ඔප්ටික් ව්‍යුණත් කාලයට යට විය

මට මුල් ටිකේම හිතුණෙන්
ඇය සුරංගනාවියක් බව
ජ්විතේ ලොක් වෙච්ච පැති අන්ලොක් වෙද්දී
මිනේ කෙනෙකුට දැනෙනවා
අනත්ත අප්‍රමාණව පැතිරිමේ නිදහස

මම හිටියෙත් අහසය
ඒන් දැනගෙන හිටියෙ නැ උඩට ගිය බව

විමට වැවෙන්නැත්තේ
ඇය කියලා බැලුවමයි දැක්කේ
මාව අල්ලන් ඉන්නේ ඇ වග

සුදෝ සුදු පියාපත් දෙකක් එක්ක
දුවුරන්න වුණත් පුලුවන්
ඇය තනිකරම සුරංගනාවියක් වුණ බව

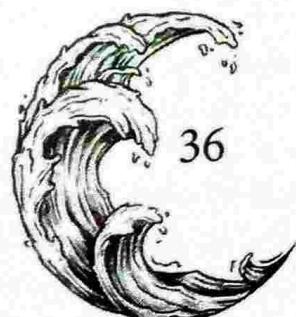
සුරංගනාවියක් මොකට අරගෙන යනවද මන්දා
මං වගේ මිනිස් කොල්ලෙක්ව අහසට

ලොක් කරලා තියෙන එකේ කියන්නේ
කවුරුවත් අරින්න ඕනෑම නැති බව
එත් එහෙනම මොකටද ඇරියෙ මම
ඡීවිතේ ලොක් වෙච් පැති වික වික

තව භෞදින් බැලුවමයි පෙනුනේ
එහෙම කලේ මම නෙමෙයි ඇය !

දැගලලා දැගලලා කොටු කරගෙන
ගාඩි එක ලොක් කරපු වයිරස් එකක් ඇරියම
සිස්ටම් එකම අවුල් යන එක
කියන්න තරං දෙයක්ද?

ඉතිං ඔබට දැං තේරුණා
මට වෙච් දේ වුණත්
ජ් තරං වෙනසක් නැති බව

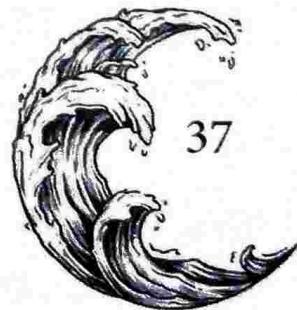
මට තෙරු ගන්න තිබුණා
 අතිං අල්ලගෙන්න හැමෝම
 ගමන කෙළවර වෙනකම එන්නේ නැති බව
 දැං මම දන්නවා
 මිනිස්සු විතරක් නෙමෙයි
 සුරංගනාවියෝ ව්‍යුණත්
 කිවිවොත් කියන්නේ බොරු බව

අහසට අරගෙන යනවයි කියලා
 බණ ගානක් ගියාට පස්සේයි
 මාව පොලොවට අතැරියේ ඇය
 අඩි දෙක තුනක් උඩිම අතැරියා නං
 මට කොහොත්ම දැනෙන්නැ ඒ තරං බය

ගුරුත්වජ ත්වරණයෙන් පොලොවට වැටෙද්දී
 මම දැක්කා ඇය ආයෝම හැරෙනවා මා දෙස
 එතකොටයි මම දැක්කේ
 ඇය ඇත්තටම සුරංගනාවියක් නොවන බව

ඇය යක්ෂණීයක් !

සුරංගනාවි කියන්නේ
 මේකප් එකක් විතරයි එතකොට

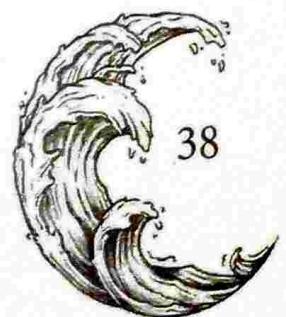
ඇය ඇන්ද අප අතර සීමාව

ඇය ඇන්ද අප අතර සීමාව
මානිමේ බලා ඉම් මම
“යාලුකම” එහි නම

පියවරෙන් පියවර
ආවෙමි මේ තාක් දුර
තවත් ඉදිරියට නොයන්නට
ඇය ගසා පෙන්වයි බැරියර

මේ තාක් ගමන සෞඛ්‍රිය
පාවෙලා ආචා වැනිය
එහෙත් ඉදිරිය ගැන
අනතුරු ඉගි කරයි ඇය

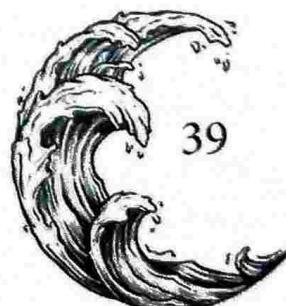
තව අඩියක් තැබූ විසේම
හෙණයක් ඇදහැලෙනු ප්‍රථිවන

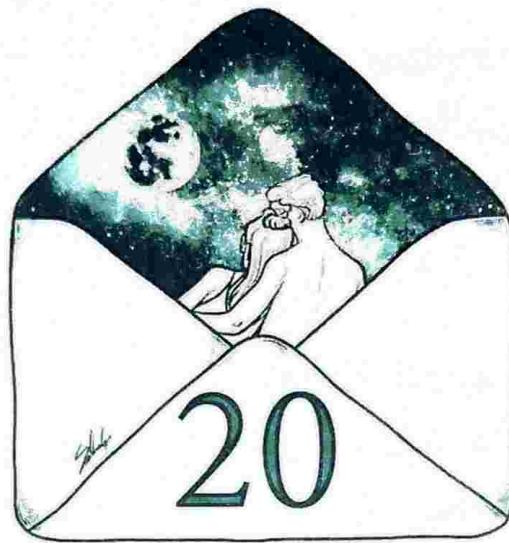

මේ තාක් හදපු නිල් අහස වුව
කඩාවැවෙන්න ප්‍රාග්‍රෑවන

ඉදිරියට යාම නතරකර
මෙතන මට නැවතිය හැක
අැය හිනාවෙන් කියන්නෙත්
ඒ දෙයමුව විය හැක

අැය ඇන්ද අප අතර සීමාව
මායිමේ බලා ඉම් මම
“යාලුකම” එහි නම

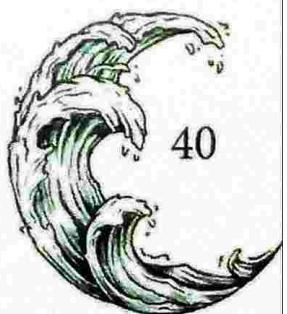

ඒයා එක පාඨමක්

කොල පාට එලි වැටී
බස් රථය පෙරට යයි
හදවතේ අගුල්වුව
ලිහිල් වෙනු මට දැනෙයි

එන්ජේමෙන් නැගෙන හඩ
එක දිගට මට ඇසෙයි
කවුලවෙන් එන සූලං
මොහොතකට හිස සිඹියි

කළුම කළු නැ අහස
තැනින් තැන තරු තියෙයි
මම ඉන්න මේ කොළඹ
හැම තැනම එලි තියෙයි

40

දැවන පෙටුල් සුවද
මොහොතකට මට දැනෙයි
භුරුපුරුදු ඒ සුවද
පෙනහැල්ල විද ගනිය

මලට විතරක් ලිවිව
කවි ජේලි බෝ තිබෙයි
ඒන් දෑං මල අතැර
සිත ඔහේ ඇවිද යයි

මයා එක පාඩමක් ජීවීන් ගේනා
ඇති නිහෙනකංම දෑං ඇවිදින්න මිනා...

21.

සංසාරයක් වුණන් කමිනැ
අන් බැදී අපි ඇවිදිමු
නවතින්න ඕනෑම තැන ආචෘම
හොඳම යාලුවා කියලා නවතිමු

22.

යෙයේදරා වගේ පිරිමියෙක් හම්බුණෙනාත්
ගැනීයෙක්ටත් පූජුවන් ඇති බුදු වෙන්න

ඉතිං එහෙනාං මයා ගිහිල්ල බුදුවෙන්න
මං ඉන්නම් මෙතන දරාගන්න

පූජුවන් නං බුදුවෙව්ව ද්‍රව්‍යක
ඉඩක් තිබුණෙනාත් ඇවිත්
මටත් බණ විකක් කියන්න

23.

දෝර ගලනා කදුල් අතරින්
හිනාවක් අවැසිව තිබේ
එබ නැතත් ඒ ගැන වගක්වත්
නැතිව ඇතින් මල් පිශේ

24.

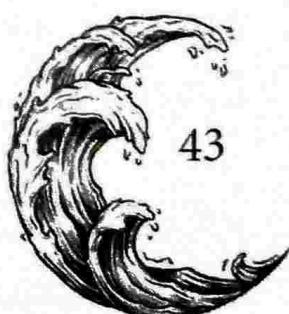
වසරකට පෙර මතකයකි
ගොස්බුකියේ හැසිරෙන
වෙන්ව ගිය බව නොදන්නා නිසා
ඇප එකට බව පවසන !

25.

අහම්බෙන් මූණුගැහෙන තැනදිත් ඔයා ඔරවං අහක බැලුවට
ඔයා දන්නැති මගේ කතාවේදී මම වුණත් තැ වැරදි ඇත්තට
කමන්නැ අපි එකට ඇවේද් ආප්‍ර අඩි දෙක තුනක් තිබුණට
ඉතින් එහෙනා වෙන්ව යමු අපි, ඒකමයි අපි දෙන්නටම හොඳ

26.

කියන්නට තියෙන්නේ
එක දෙයක් පමණි
ඇත්තටම අපි
හමු නොවන්නට තිබුණි

හිතාදර රෝලිං මැතිනිය

(“අභ්‍ය බිජේ එශ්‍යෙන් නැරීන් තේම්බිනිස් ආස්ථ්‍ර කරනා ඇතින්න.
ඒන් j.k.ලෝලිං බිජේ එශ්‍යෙන් දැන්නා නමුදුව යාලුවා එගේ තියන්න”

- යෝජ්ච්චක්)

හිතාදර රෝලිං මැතිනිය
කියනවද මට හේතුව
හැරි සහ හරමධිනී
සදාකාලික මිතුරන් පමණක්ම කළ

නිතරම ලැගින් ගැවසුණ
බැරිම තැනකදී වුණත් තැවතුන
අත් නොහැර ඒ අල්ලගත් අත්
මිතුදමේ දැන් පමණද

ද්‍රීකින හැම කෙනෙකුම
ප්‍රේමය කියා රවවුණ

44

එය පෙමක් වේවායි
 පැතුම් හිත කුළ ගැටසුණ
 හිතාදර රෝලිං මැතිනිය
 කියනවද මට හේතුව
 හැරි සහ හරමයිනී
 සඳාකාලික මිතුරන් පමණක්ම කළ

පොත් වික කියවද්දී විතරක් නොව
 ගිල්ම් වික බලද්දී වුව
 මට අන්තිමට හිතුණ දේ නම
 අපරාද ඒ ගැලපෙනම ජේඩ්බුව

පැටලෙන ඇගිලි කුඩාවල
 වෙලා ගන්නා අත්වල
 වැළද ගන්නා හිත්වල
 තිබුණෙ මිතුදම විතරද

හිතාදර රෝලිං මැතිනිය
 කියනවද මට හේතුව
 හැරි සහ හරමයිනී
 සඳාකාලික මිතුරන් පමණක්ම කළ

“හිතාදර ප්‍රිය මිතුරනි
 ඔබ හැමට වැඩියෙන් දුකක්
 බොහෝ කල් සිට ඒ ගැන
 නොකිවට මට පැවතුණි

එහෙත් මා ප්‍රිය සබඳිනී
 නොනගනු මැනවී මැසිවිලි

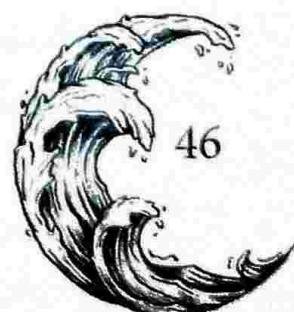
හැරි හරමයිනිට වුවත්
හොඳම දේ මිතුදම වුණි

දකින හැම කෙනෙකුම
ප්‍රේමය කියා යවුතුන
ඡය පෙමක් චේවායි
පැනුම් මුව මුව ගැවසුණ
ඒ තරමටම ගැලපුණ
දෙවයෙන් ආ මුණගැසීමක්
කාලයක් මට පැවතුණි

මිතුදමත් පෙමත්මැද අන්තර්ත්‍යය
අන්තරාදායක විණි !
ඒසේ නොවෙන්න අද වුණත් අප
මිතුරන් වන්න ඉඩ විණි

අදහන්න මා සබඳිනි
අදහන්න මා මිතුරනි
හැරි හරමයිනිට වුණත්
හොඳම දේ මිතුදම විණි”

ଆදරේට් වැඩි බැඳීල්ට්
මිතුරකම වෙත්ත බැරිද?
මිතුරකම කියල ජිටට පෙනුන්න්
ଆදරේ වෙත්ත බැරිද ?

මම දැන් කටි ලියන්නෙන් ඔබටම පමණි

අදත් නුඩ් ඇවිත් යන සලකුණු තිබුණි
බලා හිද දිවා බත මට මග හැරුණි
හැමදා මෙන්ම නුඩ් ඇවිදින් ගිය බැවිණි
හද්වත පුරාවට පොඩි එලියක් තිබුණි

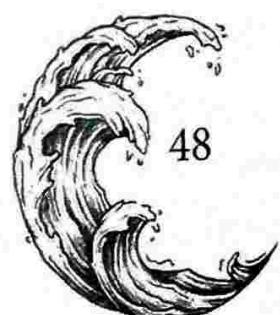
මේ විදිහටම දින සති මාසන් ගෙවුණි
වසරක් වුණේ කෙලෙසද පුදුමය පමණි
මගේ මුව මීට පසුවත් ගොලුවන බැවිනි
මුව ලැගටම ඇවිත් උණු කදුලක් තිබුණි

මතුමහලට නුඩ් පියඹා ආ බැවිණි
අත පය පවා වෙවිලනු මා හට දැනුණි
වෙනදා වගේම හද්වත වෙගෙන් ගැහුණි
අතක් වනන්නත් මට සිහියක් තොවුණි

වචනෙන් කියනු බැරි යමකින් හිත පිරුණී
දුකක් දැනෙන්නේ නුඩ යලි ගිය බැවිණී
සමනාලයින් පවා නුඩ භා ගිය හෙයිනී
මගේ තනි මකන්නට එහි කිසිවෙක් නොවුණී

මේ වගේ ද්‍රව්‍ය ගානක් මෙහෙමම ගෙවුණී
කිවිවේ නැති පෙමක් හද මෝරනු දැඳුනී
මේ වන තෙක්ම රහස්‍යින් පෙම් කළ බැවිණී
මම දැං කවි ලියන්නෙන් ඔබටම පමණි

මා සවන්පත් රිදුවයි

සුඩං රල්ලක් ඇවේදින්
ඡනේලයෙ පියන හබවයි
දොර රේද්ද ලකාවට නලවයි
රුපවාහිනියක ගබ්දය
මා සවන්පත් රිදුවයි

මම කොට්ටයක් හිස තියා
ඇද විටටමට බරවී
හුදෙකලාව සිටිමි
එකලාව සිටිමි
තනිවී සිටිමි

හිස් යැයි කියනු බැරි තරම
බඩු ගොඩක් මා දැස දැවවෙයි

කොහොම වුව
පපුව තුළ
උහුලන්නටත් නොහැකි තරමට
හිස් කමක් උපදී

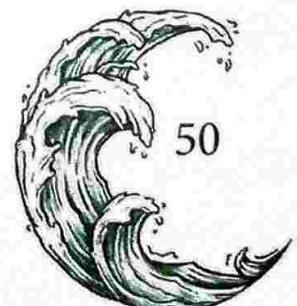
අැත අහසේ තැනෙක
ඉර වෙනද මෙන් දිලිහෙයි
වැඩක් නැති බව දැන දැනම ඇස්
තරුවක් ඩායා වෙහෙසයි

කාල අවකාශ සිමා බිඳහෙලා
මගේ සිත අතීතය සිපගයි
සිත සිමා බිඳහෙලා ඉගිලුනද
ගත සිතට වැඩියෙන් බොහෝ දුබලයි

කාලය එකම එක ඉරක් නම්
සිත ඒ දිගේ දිව යයි
එහෙම දිවයන අතර සමහර
ලක්ෂවල වී හතිලයි

අතහැරෙන බව දැන දැනම වුව
අල්ල ගන්නට සැරසයි
ඒත් දැං එය නොහැකියි
පමා වී දැං ඉවරයි

සමාන්තර ලෝක කතන්දර
එකපාර ඔහෙ සිහිවෙයි
සිනාවක් සොයාගත හැකිදැයි
ඒ තුළින් වුව විමසයි

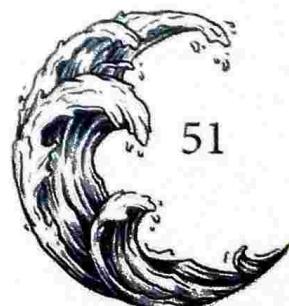
කාල අවකාශ ඉක්ම වූ තැනක
මම ඉන්න බව වැටහෙයි
ඒත් ඒකත් මොහොතායි
ආයෝගත් මම මෙතනයි

මතකයන් පිර පිරා
සිත ගුරුගේ පාක් දිවයයි
පයිරවිෂ්ප් අසල සිත
වුවමනාවෙන් නවතියි
ඇය සිටිය තැන විමසයි

රට පස්සේ සක්මා එක ලග
සිත ඇවිත් බිම වැතිරෝයි
කරපු දේවල් ගැන හිත හිතා
ලිමිට නැතුවම දුක්වෙයි

බාගයක් දුර ආය එනකාට
ල්ල්කාපාත ඇවිලෙයි
කොහොන්දෝ එන මිහිරියාවක්
මොහොතාකට මා සනසයි

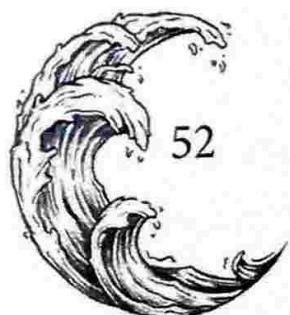
අනික් නැවතුම්පොලට එනවිට
ඇය මට බොහෝ ලගමයි
නැවුම් බැරි මම
විකාරේ මෙන් උඩ පැන පැන දගලයි
හිනි නිල් ඇස් පත්තු කරගෙන
ඇය මදෙස බල බල ඉගිලයි

අන්තිමම නැවතුමෙදී මම
දොරකඩ ගාව ලතැවෙයි
මට ජේන දුරකින් ඉදන් ඇය
වැළෙන් රෙදිගෙන නික්මෙයි
තත්පරෝකට හිනැහෙයි

ර්ලග මොහොත වන විට
සිතට වුව සවි මදිවෙයි
බින්ද සීමා වැසි යද්දී
ආයෝමත් මම මෙතනයි

උගම ඇසෙනා
වෙලිවිෂන් නද
මා සවන්පත් රිදුවයි

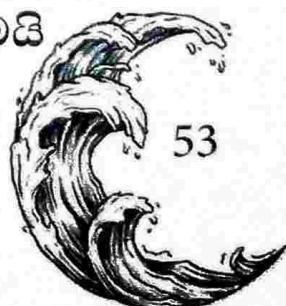
ඡල සතුලු නම්

අැත්තටම මේ වුණේ කොහොම හරි වෙන්න තිබූ දේමයි
ගොඩක් දුක දැනෙන්නේ යනවා වත් කියනු බැරි වීමයි

මුල ඉදෑ මගේ වරද පොඩි දේට පවා බිය වීමයි
ඡල එහෙම නැති නිසා කල භැක්කේ මදක් හිනැහිමයි

මේ දැනුත් යබේ හඩ වෙනද මෙන් මට ඇසෙන දුරමයි
ඒත් දුක කියන්නේ වැඩි කළක් තවත් නැති වීමයි

කදුල් බිඳුවක් පවා තාම නොවැටුණු එකම පුදුමයි
අැත්තටම බැලුවාතින් කාරණේ කදුල් නිම වීමයි

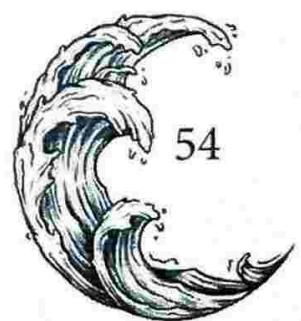

ලේත් මං ආදරයි...

දැවෙනවා දැනෙන්නේ පුළුව මැද ගිනි ගොඩක් වීමයි
ගිනි ගොඩට පොදු වැස්ස අදත් නුඩ තුටේන් හිනැහීමයි

පුදුමයක් කියන්නේ මගේ පෙම නුඩට නොදැනීමයි
ආදරේ කියන්නේ මගේ අකුරු මැද නුඩම වීමයි

දැං ඉතුරු කොහොම හරි ඉක්මනින් දුර ඇත යැමයි
එබ සතුවු නම ඉතිං මට කරනු බැරි මූකුත් නැමයි

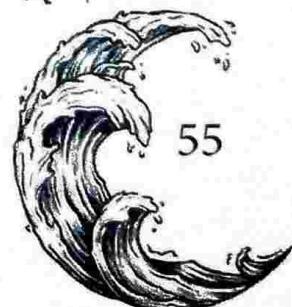

(අ)සිත්‍ය

කාෂේටක මහ පොලොව මැද්දේ කොහොද තෙතමනයක බිඳක් කුණු ගොඩක් ලග කොහොද සුවදක් ? , මිසක විහිදෙන කුණු ගදක් අමාවක දා අදුර විතරයි කොහොන්දේ අහසට හඳක් තාම ඇතින් පිපෙනවැති මල දුරින් ක්ෂිතිපයටත් මදක්

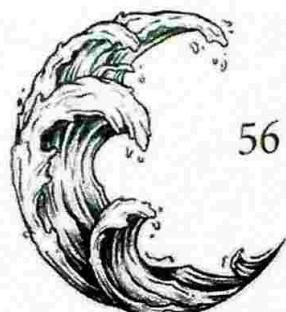
ද්‍රව්‍ය ගානෙම ලොකු ම ලොකු පොදී හින උතුරනවැති ගොඩක් ඒත් හිනෙක එලේ කුමක ද නොමැති නම් පාටක් හැඩක් ජ්විතේ යැයි කියන්නෙම බං බෙහෙත් නැති තව එක ලෙඩක් හොයාගමු අපි එක්ව බේතක් ඒක වෙයි ලෝකට වැඩක්

දැස් හැර ඇයි බලන්නේ උඩ විසාල ද ලෝකය භුගක් ඒත් තව විදියකිං බැලුවාත් ලෝකයම පමණයි සුගක් හොයනවද උඩ මොකක හරි දැං කොහොම හරි මුල, මැද අගක් ඒක බොරුවක් කිසිවකට නෑ උසක්, පලළක් මිස දිගක්

දෙයියා දෙනවැයි කියලා කිවිවට පෙන්නපා මට දුන් දෙයක්
සාහා වාහන නොමෙයි බැව අඩු තරමේ ඉන්නටටත් ගෙයක්
අනේ මේ සෙන්වරියෙ හිටියට මේක උණ දන්නැති සෙයක්
දිවාකම ගැන දෙවි රුහුනටත් තියෙන්නේ අද දින බයක්

කිසි දෙයක් නැතිතා මතක ද බුදුන් දෙසුවා එක වරක්
අනිත්‍යත් අද අනිත්‍යයි බැව එයින් ඇරිලා තව දොරක්
ගොඩක් දක්ෂය තමයි කොහොමත් හොරෝක්ටත් වැඩියෙන් හෙරක්
නාඩා උණ මෙහෙවි කාලෙක ඕනෑම නැත් ඒ හැටි සැරක්

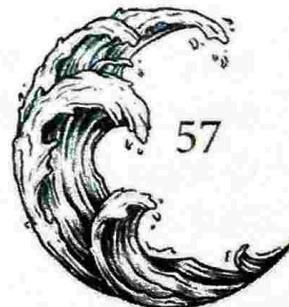

ආදරේ කියන්නෙම බොරුවක්...

මහපාලාව තුහුල්ලන
බොරු ගොඩක් මැද
බොරුවෙන් ම අවසනත්
සොයාගෙන ඇය

ඡබට යන්න ම ඕනෑම නං
යන්න දෙන එක නෙමෙයි ගැටලුව
නික්ම යන්නට පෙර
මෙය පවසන්න හිතවත

පැවැත්මත් බොරුවක් !
නිමාවත් බොරුවක් !
එ කියන්නෙ එහෙනා
ඇරඹුමත් බොරුවක් ?

සුරංගනාවි

(2020/10/26 දින බැයිසේන් ඉස්සු කළකි)

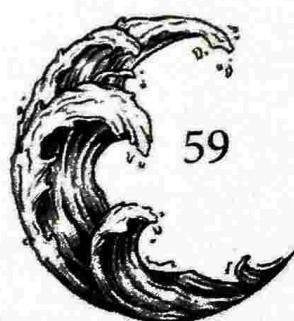
ඉතිං මට නා ඔහෙ වුයේ සුරංගනාවි දකින්න
ඒත් ඇය දැං හිතං ඉන්නවා වගයි ආයෙත් නොවන්න
කදුලු අහපවු උතාගෙන වර ආයෙමත් රු අඩන්න
ආදරේකට ඇයිද බාධා දෙවියනේ මට කියන්න

ඇගේ තොල් පෙති ආදරෙන් ගෙන ඔහෙ නැ මට සිංහන්න
මිටරේ නොව කිලෝමීටර පරතරය හරි තියන්න
ඒත් මට දැං ඔහෙ යළි ඒ ඇගේ නොත් යුග දකින්න
සුරංගනාවි කෝ අනේ ඔබ අදත් බැ මට අඩන්න

මෙක වැරදිද හරිද කියලා දන්නා නැ මම කියන්න
ඒත් මට බැ අතිං අල්ලා ආදරේ දැං වහන්න
ම දෙස බලලා වවනයක්වත් ඔහෙ නැ ඔබ කියන්න
ඒත් පොඩිඩක් දකින්නටවත් බැයිද විකකට වඩින්න

ඇත්තටම මේ ආදරේදැයි දන්නේ නෑ මම කියන්න
ඡේ මග සිතුවිල්ල ගානම තුළයි ඇත්තේ පිරෙන්න
අපිට අපිවම කැපේවිදවත් කියලා බෑ මට හිතන්න
හදේ දෙනු මැන මට වළාවක් මගේ හදවත ඔතන්න

"වික්

වික්

වික්

වික්

වික්

වික්"

ඡරලෝසුවේ කටු කැරකෙන සද්ධේ

"වුක් වුක්

වුක් වුක් වුක්

වුක් වුක් වුක්"

පාරේ තීවිල් එකක් යන සද්ධේ

"චිග් ඩිග්

චිග් ඩිග්

චිග් ඩිග්

චි

ග් "

යයා එකේ ඇති කියලා හදවත ගැහෙන සද්ධේ

ටිං

ටිං ඩිං

ටිං

ටිං ඩිං

ටිං

හිනෙන ඇහැරෙන්න කියලා වදින එලාම් එකේ සද්ධේ

35

අප අතර තිබු බිත්තිය

අප අතර තිබු බිත්තිය
සනකම්ල ඇයට විශ්වයක් තරමට
ඇය මොනවා කියනවද මන්දා
මට නං ජේන්හෙ තියෙන නොතියෙන ගානට

හද්වතේ පතුලෙන්ම
වැළදගෙන සිපගන්න
ඡ්චිතේ තියෙනකං
අත් බැදි ඇවිදින්න
එන්න කිවිවෙමි ඇයට

ඇය ආයම කියනවා
සනකම්ල අප අතර බිත්තිය
ඡීත් හද්දෙයියනේ
බිත්තියක් තිබිබත් නෑ වගෙයි එතන

62

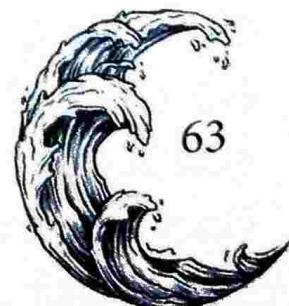
විත්තිය බිඳහෙලන්නට
ඡන්න කිවිවෙමි ඇයට
මොකක්දෝ මන්දා හේතුවකට
ඇය ගැස්සුණා එකපාරට

විත්තිය හරහා එන එක
පැසිගික් සාගර තරණයක් ඇයට
ඒත් ඇත්තටම
විත්තියක් නැතෙන එතන

“මිවා ඔක්කොම මනස්ගාත
මිනිස්සු හදාගත්ත පිස්සු විකාර”
ඉවසලා ඉවසල බැරිම තැනකදී
දුවසක් කිවිවා ඇයට

ඇය තාමත් කියවනවා
විත්තියේ සනකම ගැන
ඒත් ඇත්තටම
එහෙම විත්තියක් නැ එතන

නැති විත්තියක සනකම
බොරුවට මනින්නේ මොකටද
තව ලංචෙන්න කුමති නැත්තං
කෙලිං නොකියන්නේ මොකටද

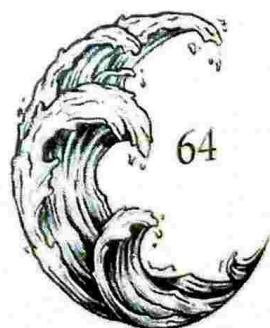

“මයා ඇයි මගේ අත අනජියෙ?”

අත් අල්ලගෙන අපි
වික දුරක් ඇවිදගෙන ආවා
හැබැයි තැන් දෙකකදීම
ඇය ඇගේ අත තදින් ඇද්දා

වැරදිලා වෙන්න ඇති කියලා මම
තව තදින් අත අල්ල ගත්තා
තව වික දුරක් යද්දී ඇය
ආයෝමත් ඇගේ අත ඇද්දා

ඒ පාර නං මොකකටම හරි
මගේ හිත වුණත් ගැස්සුණා
මට නොතේරුණ දෙයක් නොකියා
ඇය කියන බව තේරුණා
බයත් සැකයත් දුකත් ඔක්කොම
එකට එක්වී බෙරුණා

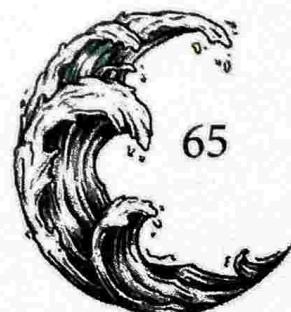

බලෙන් අල්ලං නොහිටි හින්දා
අපේ අත් දෙක වෙන්වූණා

මම දැන්නෙ නැ මොනවද කියලා
ඇයට ඉන් පස්සේ හිතුණේ
එකම එක ප්‍රග්‍රහයයි ඇය
මගේ ඇස් දිහා බලාගෙන ඇහුවේ

"මයා ඇයි මගේ අත අතඇරියෙ?"

මම ඔයාගේ අත අල්ලගත්තේ
මගදී අතාරිත්ත තෙලෙයි
ඔයාට අතාරිත්ත ඕනෑම තං
බලෙං අල්ලගෙන ඉත්තන් තෙලෙයි

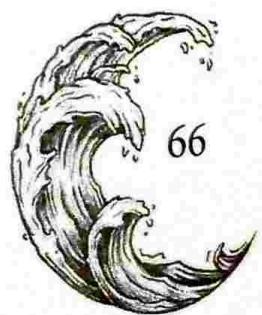
හැමදාම මම එතන

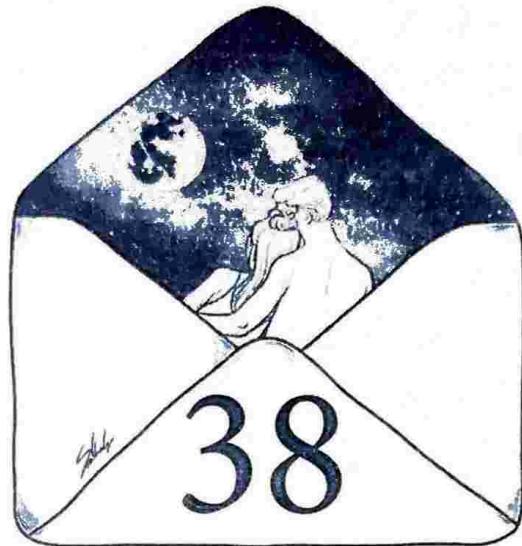
යබ
මතන

මම
මෙතන

හමුවෙයිද
අපි
කොතන ?

හැමදාම මම එතන

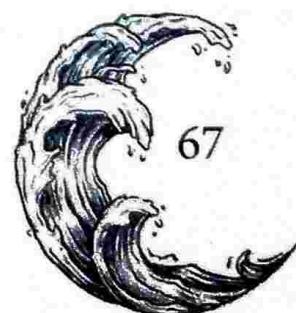

අනෝරා වැහි කේඩ අස්සේ

ගතට නොව හදුවතට වදිනා
අනෝරා වැහි කේඩ අස්සේ
හදුවතේ එක්තරා කොටසක
පුදුමයක් ගිනිගහන රස්නේ

දිව්‍යලෝකට යන්න පුළුවන්
දොරටුවල පෙනෙනවා දිස්නේ
මබේ කටහඩ ඇහෙන්නැති එක
විතරමය දැං තියෙන ප්‍රශ්නේ

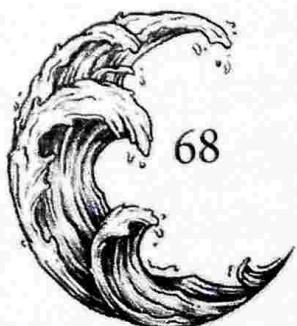
කවරදාටත් වඩා හයියෙන්
ගැහෙන මගේ මේ පසුව මැද්දේද්
මම දන්නෙ තැ කවුද ඇවිදින්
මබේ රුපය එතන ඇන්දේ

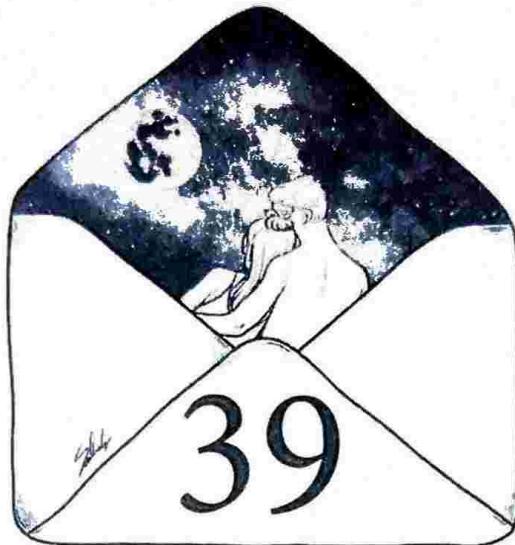

ලදේ ඉදගෙන ඇහෙන මේ වැඩි
බිංදු බිම සිපගන්න සද්දේ
ඉතිං මට අඩුවකට ඇත්තේ
එබේ සිනා ඒ ගිගිරි සද්දේ

කිවතාවක් අහන්නද මම
ඇත්තටම දැං මොකද ප්‍රශ්නේ
වචනයක්වත් නොකිය ඉන්නම
මොකද ඔබ ඔය හැටිම රස්නේ

ඔබට යන්නම ඕනෑ තම් මට
යන්න දෙන එක නොමෙයි ප්‍රශ්නේ
ඔය තරමටම ඔහාම වෙන්නට
කිමද මම ඇති කරපු ප්‍රශ්නේ?

සගා මර්වා

හින් ශින්දර පොදිය හිරකර අදත් හිනැහෙනවා සගා*
මර්වා** විදිනා වේදනාවට විකා ට්ප්පනි තව එපා

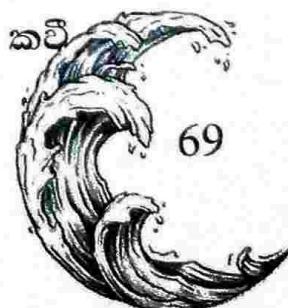
යාර ගාණක දුරක් අහියස පෙනී පෙනී දෙතැනක වෙලා
දාස් ගාණක ඉදි අවුරුදු මර්වා තව ඉන්නවා බලා

කාජ්ටක වැළි පිරුණු ඩුලගෙත් ඇත්තේ ඇගේ සුවදි පිරි
මර්වගේ ඇස් වලිං ගැලු ඒ කදුලු බිඳ මූහුදක් සරි

බොහෝ උදවිය ඇවිත් මර්වා සිට සගා වෙත දුවනවා***
ආයෙ ඒ ගග සගා ඉදලා මර්වා දක්වා ගලනවා

සගා දක්වා රැගෙන යන්නට ක්වුරුවත් පිහිටක් නොවී
තාම තැන තැන වැට් තියෙනවා මර්වා ලිවි බෝ පෙම් කවේ

හදවතේ දුක බොහෝ අය මෙන්
නොගොස් තැන් තැන්වල කියා
තනිව හිරකර දරනු බැරිවී කදුල් නළ උතුරුල ගියා

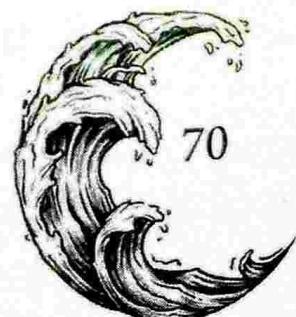
මරවගේ ඒ පෙමේ සලකුණු අද ද ඇත ඒ තැන රදී
අදත් සම සම**** කියන ගලනා කදුල වැල් කෙලෙසද මදී

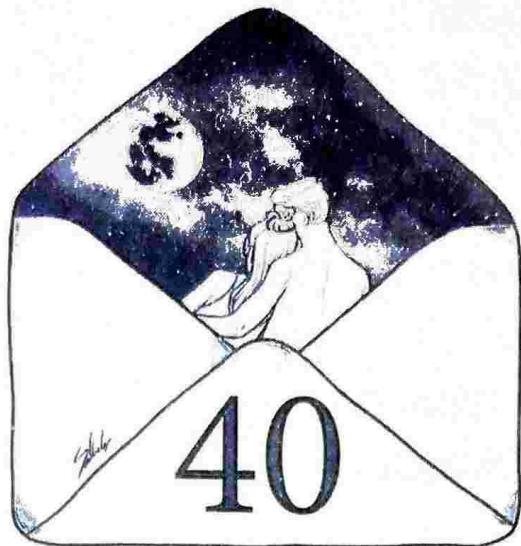
ආදරේකදී මුමුණ මුමුණ පෙම් කෙළිනු ඔහොද ගොඩක්
ඒම නෑ බං, සාමා මරවා පෙනී පෙනී ඇතයි අදත්

(*ඝා **වර්ඛ - ඇරඹයේ ඇති කෘත යුතුකි. නර් චගකිල සිදුකරන පුදුශේයේ ඇත.

*** නර් චගකිලේ ඝා වර්ඛ නව් එකිනෙකට සම්බුද්ධ තිත්ති කෘත යුතා අතර දූෂීල බරිනුයකි.

**** බෙද වත්කමෙනි තිත්ති ජ්ල ප්‍රේෂනකි. වත්කාවට ගිය විට ඔවුන් පැවත් පිශෙන ත්‍රි සිතනකි.)

“අමතක වෙලා නෑ තේදී?”

ඉදහිට ලියන කවියකි
අගේ සුවදම ලාවට හමන
“අමතක වෙලා නෑ තේදී?”
මං දිජා බලාගෙන අහන

ඉදහිට දැනෙන රිදුමකි
පපුව මැද්දෙන් පනින
පපුව පිරිමැද බැලුවිට
අගේ රුපය මැවෙන

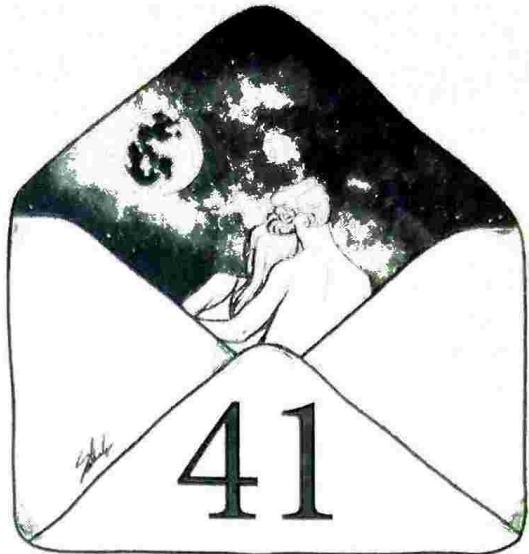
ඉබේම තැගෙන කදුළකි
අස් කෙළවරින් වැටෙන
හරියටම ලංවෙලා බැලුවොත්
අය වගේ කෙනෙක් පෙනෙන

ඉදිනිට එහෙම ද්‍රව්‍යකි
මහ ය මැදදී ඇහැරෙන
ඇස් පියාගන්න හැදුවම
ඇය ඇස් ඉස්සරහ හිනැහෙන

ඉදිනිට එහෙම ද්‍රව්‍යකි
ආය කවියක් ලියවෙන
කවියේ තැන තැන ඉදගෙන
ඇය විහිලුවට මට හිනැහෙන

මා ඇයට පෙම් කල බව

මා ඇයට පෙම් කල බව
කිසිවෙකුත් දන්නේ තැක
අපුම තරමින් ඇයවත්
ඒය නොදැන සිටීමට ඉඩ ඇත

හඳ ඇගේ මුහුණයැ'යි
වරක් පැවසු බව
මිතුරෝකුට පමණක්
මතක තිබීමට පුළුවන

යා යුතු මග නොදැන
අතරම් වූ පුවත
මම ම හැර කිසිවෙකුත්
නොදන්නා බව නිසැකය

73

අයාලේ යන සුළගක
අය වෙනුවෙන් ම හාදුවක්
තවරා තැබූ බව
අය ව්‍යුණත් ද්‍රීනේ නැත

අහස ව්‍යුණත් මැට්ටි
විසිනුරු සිත්තර අතර
මා ප්‍රේමයක් සෙට්ටි එක
අරුමයක් නැත

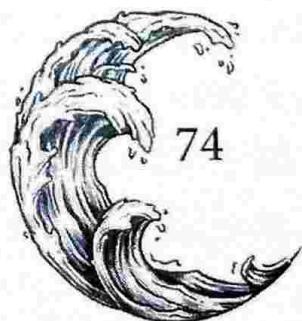
වට වංශ පිරි මග දිග
ඡ්‍රීවිනේ දුර යන විට
කදුල හා සිනහව මට
වරින් වර සිටියා ලග

වැඩියෙන් ම තිබුණේ කදුලය
සිනා එතරම් වැඩි නැත

සමහර විවෙක මට
තව වැඩි දුරක් යාමට
නොහැකි වන්නට ප්‍රාග්‍රැන්ඩා

අය ඉගිලෙනා දෙස බලාගෙන
මා මෙහි තතර විය යුතුය
නොලෝ කලකින් ම ඇ
ක්ෂිතිපරියේ සැගවී යනු ඇත

අය මොණරියක නම
මා ඇතැම්විට

හිකනලේකු විය හැක
ඒන් ඇය ගිය ඉක්බිති
තවත් රණ මොණරියන් දහසක්
මෙවත එන බව දනිමි

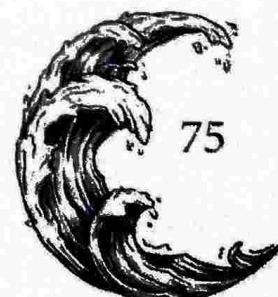
එහෙත්..
ඒ ඇය නොවන බැවින්
උන්ගෙන් මට
ප්‍රයෝග්‍යනයක් නැත

ආලය බොහෝවිට එවැනිය

රත්තරං වෙනුවට පිත්තල ද
දියමන්ති වෙනුවට තිරිවාන ද
මහමෙර වෙනුවට කුඩාසක් ද
සයුරක් වෙනුවට ගගක් ද

අපට තෝරා ගත හැක

මා ඇයට පෙම් කල බව
කිසිවෙකුත් දන්නේ නැත
අඩුම තරමින් ඇයවත්
එය නොදැන සිටීමට ඉඩ ඇත

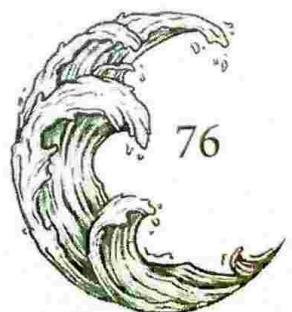

ඡබට ඕනෑම ඒක නම

ඡබට ඕනෑම ඒක නම
මට ආයේ නැවිත් ඉද හැකියි
කොයිතරම් ආදරේ හිතුණත්
නැ වගේ අගවනු හැකියි

ඡබට ඕනෑම ඒක නම
මට බොහෝ දුරකට ගිය හැකියි
දුර ඉදං අහලකට නැවිත්
නුම්ව දැක සැනසිය හැකියි

ଆදරේ වැඩිවෙනම දිනවල
කවියකට ඉඩ දිය හැකියි
ඡබට ලිපු කවී ඡබට නැති මුත්
ලෝකෙටම කියවිය හැකියි

ඉදලා හිටලා පුරුදු විදිහට
ලිපුමක් වුණත් ලිය හැකියි
පුරුදු ලෙස එය ඔබට නොමදී
මටම යලි කියවිය හැකියි

ඔබට ඔහෙන් ඒක නෂ දැන
මෙතන මට නැවතිය හැකියි
නොනැවති නුඩ ඇවිද යනවා
බලාගෙන හිනැහිය හැකියි

43.

අංගක අනුවට රත්තු හදවන
අයස් බදුනකට ඇද දැමුවෙමි මම

නැ නැ ප්‍රේමිය
මට වැරදුණා මිතුරිය !
ඒ නගින්නේ ප්‍රමාලය නොව
කොහොන් හරි ගලනව වගයි මිදුම

44.

ඇස් ඇරගෙනත්
මේනරම් කල්
හිනෙකඩි හිටියෙ මම

හොඳ වෙලාවට
කුලුගෙබියකින්
ප්‍රප්‍රවටම ගැහුවට ඇය

45.

නොයන ලෙස මට කියා
නොකියාම ඇය ගියා

46.

“මම හැමදාම ඔයන් එක්ක ඉන්නවා”

මයා පොරොන්දුවක් වුණා

“මම ඔයාට හැමදාටම පරිස්සං කරගන්නවා”

මමත් පොරොන්දුවක් වුණා

අත් අල්ලගෙන ආපු අතරමග

මොන මොනවදෝ වුණා

අන්තිමට හැරිලා බලදීදී

පොරොන්දු, පොරොන්දු විතරක් ම වුණා !

47.

බොහෝ කළකට පසුව

මට ආයෙමත් ඔබ මතක් වේ

එපාම කියලා හිතං හිටියත්

යලිත් ඔබ අමතන්න සිත්වේ

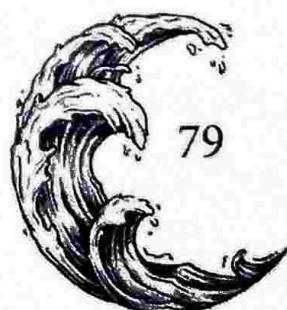
එහෙත්...

ଆයෙමත් ඉස්සර වගේ

ଆදරේ බව නොකියමි

“ඔබ සුවෙන්, සතුටින්ද?” විමසමි

එපමණයි, ඉනික්බිති නවතිමි.

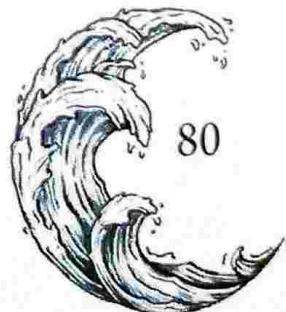

මේ මොහොනේ අභි මේ රස

(බෝදක් උජ්ඡින එතිසෙකුට තුව අතීනයේ එක්තර කාලුවිශ්චුක බොනේ ආදුර කළ යොවාතිය සිතිපත් ලැබ. බණ තිබ යුතු සම්බන්ධතාව පෙන්ම අවදුෂේර්ව බොනේ පුකාර කළ මිනුරුකුට පුරකතන අමෙනුක් මුව ගනී. එතිදී එතිර බණට මෙයේ පෙන්න)

මතක පසෙකට විසි කර
අතිතය අමතක කර
බලම් අපි දැං ඉදිරිය
එයයි සුදුසුම පියවර

ර්යෙ පායපු පුර හද
අද තියෙනනේ අඩ හද
තොසාය අපි කෝකද නොද
මුහුණ දෙමු ද්වසට අද

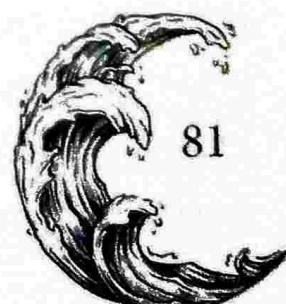
80

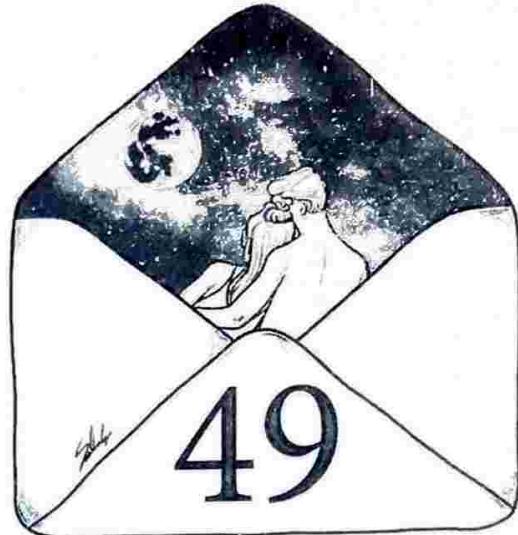
අතිතය සිහිවෙනකොට
හිත වෙනතකට යොමු කර
හිතට ගෙන අද දින ගැන
හදාගමු හෙමිහිට හිත

එදේද වැට ලග පසු කළ
ඒ දහස්පෙතියා මල
අදත් ඇති තව එතනම
නොහිත ඉමු දැං ඒ ගැන

ඇවිදවිත් අන්තිමටම
නතරවුණ ඒ මල ලග
හිතමු අපි දැං ඒ මල
තමයි ලෝකම ලස්සන

අතිතය වැඩකට තැන
හෝ උනත් අදුරක් මිස
මේ මොහොතේ ඇති මේ රස
ලොවේ අන් කොතනත් තැන

හැමදේම ජීවිතේ ඉවරවෙන්නෙම එහෙම

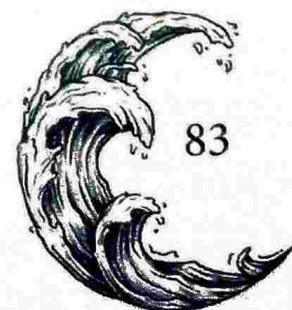
හුඹග දැං එපා නුඩ ඔය වගේ දග වෙන්න
කෙහෙරල්ල නොමැති ඇගේ නුඩ එක්ක තැලවෙන්න
මල් සුවද මට එපා ඒ සුවද නුඩ ගන්න
මගේ මේ පණිචිඛා ඇය වෙතට ගොස් දෙන්න

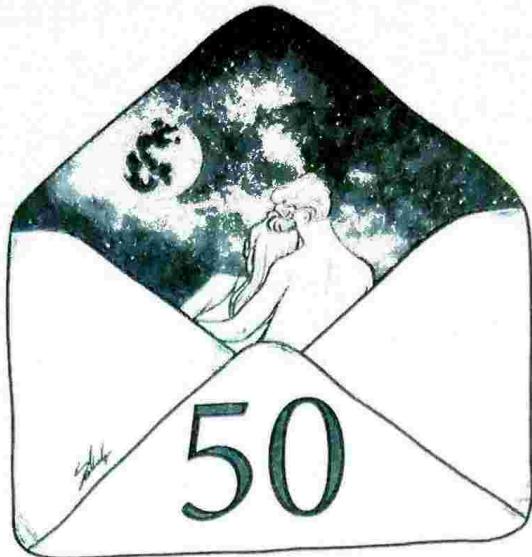
තරු පොකුරු අහස මක එපා නුඩ හිනැහෙන්න
මට ඕනෑම මග කදුලු ලෝකටම හංගන්න
මග අහස මග පොලාව එක්ක දැං තනිවෙන්න
මින්නැ, මට ඕනෑම හනික නුඩ වෙත එන්න

පෙරවගේ හවස දැං එපා නුඩ හැඩවෙන්න
මූසලව කමන්නැ ඇති තරං වැලපෙන්න
තවත් බැ මේක මට මේ තරං උපුළන්න
දෙවියන් තපු දෙන්න මට එහෙට ඉගිලෙන්න

මේ විකෝවත් ඉන්න බැරුව මම අද මෙහෙම
ඒදා ද්‍රව්‍යට ඉතිං හිනැගෙනුද මම කොහොම
කමත්තැනැ ජ්‍යෙෂ්ඨ ඉදිරියට යං මහොම
හැමදේම ජ්‍යෙෂ්ඨ ඉවරවෙන්නෙම එහෙම

මේ මොහොත් විතරයි රහම

(නැවස්ත්‍රීන් ඉතුර තෙන්කො එනෝ -antipoem)

හුලග දැං ඉතිං නුඩ ඇති තරං දශ වෙන්න
කෙහෙරල්ල තියයයි ඇගේ නුඩ එක්ක තැලවෙන්න
ඇයිද තව පමා මේ මල් සුවද පතුරන්න
ඉත්මනට ඩුලග කෝ, මග හිනෙ මට දෙන්න

තරු පොකුරු අහස මත ඉතිං නුඩ හිනැහෙන්න
කදුලු අරගෙන තබමි පස්සේ ද්‍රව්‍යක ගන්න
මග අහස, මග පොලාව තැ තමා ලග ඉන්න
ඒන් දැං මට හැකියි හිත එක්ක දුර යන්න

භාත්පස පොරවගෙන ඇවිත් මේපල් පාට
දැනෙන්නේ හැම අතින් ඇයිද වෙස්නට සුවද
මේ තමා දැන දැනම අතරම් වෙන මොහොත්
අහසටත් ඇවිත් දැං පිට් ගෙඩියක පාට

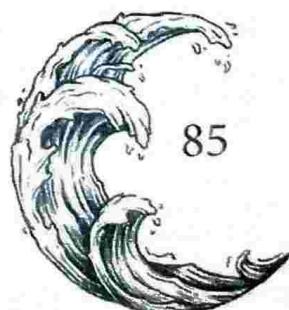

හුළග මට සරදමට ඇගේ මූහුණ සිපගන්න
මට හැකියි මෙහේ ඉදී එය බලා සැනසෙන්න
හැකි කෙනෙක් වෙතොත් මට මේ මොහොත පහදන්න
මේ වෙන්නේ මොනවදැයි මට බිඳක් දැන ගන්න

හවස නුඩ මොකෝ මේ පමා දැං හැඩවෙන්න
මහාම කොහොමද ඉතිං හැකි ඇයව පිළිගන්න
ඉක්මනට ගිහිං නුඩ මූණ කට සෝදන්න
එන ගමං ලස්සනම ඇදුමකුත් ඇදගන්න

අහස නුඩ එපා දැං මූසලව වැලපෙන්න
ඉර එලිය විහිදුවා ලස්සනට හිනැහෙන්න
මේ මොහොත ඔහෙ මට හිනියට විදුගන්න
දෙයියනේ බැරිද දැං විශ්වයම නවතන්න

හෙට දිනේ හකිත්තට වෙන එකත් දැන දැනම
කමත්තැ අද දච්ච හිතාවෙමු අඟි ලෙහෙම
පීවිත් ගැමදේම තිද්ධ වෙන්තෙම එහෙම
ර්යේ, හෙට තෙමෙයි ලේ මොහොත විතරයි රහම

සුඛ උපන්දිනයක් ඔයාට

සුඛ උපන්දිනයක් ඔයාට

මේ උපන්දින සුඛ පැතුම ඔයාට
මම කියන්නෑ කාවද කියලා
ඒත් මම සුඛ පතන්නෙම ඔයාට
ඔයාට විතරමයි

ඒත් මං දන්නවා ඔයා
දැකින්නෙ නැති බව මෙක
දැක්කත් තේරු ගන්නෙ නැති බව

ඒත් සුඛ පතනවා මම
සුඛ තොපතා ඉන්නෙ කොහොමද

ඔයා අදුරන්නෙ නැති උනත් මාව
මම ඔයා අදුරගෙන අවුරුදුම 4ක් මේ මැයි 150

කවදාවත් නැතුව උපන්දිනේ
අමතක වුණා මට මේ පාර
ඒ වෙන එකක් නිසා නෙමෙයි
මට දිනේ අමතක වුණ නිසා

තාමත් කැලැන්චර පිටුවේ හොඳ ලොකුවට
ලියලා තියනවා ඔයාගේ නම ඒ ද්වස උඩ
මම අතරම් වුණ තැන මතක් වෙන්න

ඒත් ඒක අතරම් වීමක් නෙමෙයි
මම මාවම සොයා ගැනීමක්
අලුත් ලෝකයක් හොයා ගැනීමක්

මං ද්‍රන්නවා කියවන්නැති බව ඔයා මේක
කොහොම කියවන්නද සිංහලත් බැරුව

ඒත් මගේ භාෂාව සිංහල
මොනවා කරන්නද මම ඒකට

දේශසීමා පරතරය තිබුනත් අපේ අතරෙම
කොහොම බිඳින්නද මම
මටම සීමා වුණු අපේ සබඳුම

කියන්න දේවල් නම් ගොඩයි
මේවැ ලියන්න පුලුවන විකයි

ඒ මට ලියන්න බැරි නිසා නෙමෙයි

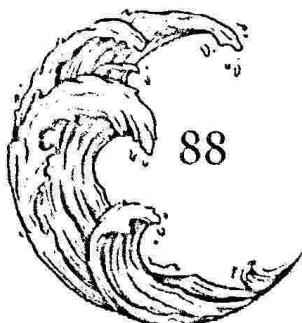
ඒවා එලියට දෙන්න මම කැමති නැති නිසා

ඒත් මං ආදරයි ..

ඒවා හොඳවේම ලෙසෙන
මග හිත අකුලෙම නියෝදි

මේ උපනීන සුබපැකුල එයාප
මම දහනවා දකින්නා කියලා එයා මෙක
ඒත් ඒකට ඔමුකද?

බල තවම ඉස්සර වගේමද?

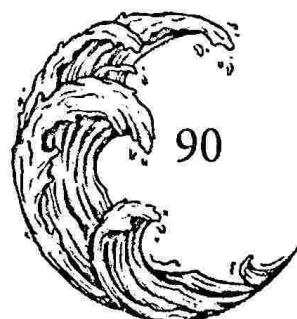
නැවත නැවතත් ආය ආයෙම
ආදරේ බව පවසමි
බල තවම ඉස්සර වගේමද
විටින් විට විත් විමසමි

අැස් පියාගෙන සිහින අතරින්
බොහෝ දුරකට ඇවිදිමි
එහෙම මොහොතක පු.වි හඩවත්
තිශැස්සී යළි ඇහැරෙමි

මූසලම සමහර ද්‍රව්‍යවල
හුදේකලාවේ වැළපෙමි
එවන් මොහොතක හේතු නැතුවම
බොහෝ දේ ගැන බියවෙමි

ଆදරේ බව නොකිපු දින ගැන
මතකවල යළි ඇවිදීම්
බඩ තවම ඉස්සර වගේමද
විටින් විට විත් විමසම්

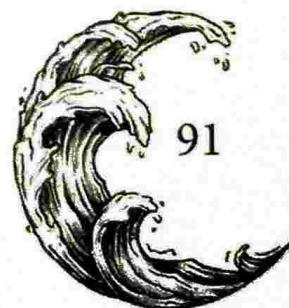

අය දුන්න ප්‍රථම හාඳව

හිතුවෙටත් නැති මොහොතක
අය දුන්න ප්‍රථම හාඳව
කදාගෙන බසී ගැහුරට
ලේ නහරවුව තුණුකර

චනයෙන් කියන්නට බැරී
අමුතු සුවයකි මා සිත
මහ වැසි මැදක වුව
ලැණුසුමකි දැං මා ගත

චකාවාට පවා පසු කර
පාව යනවා මා සිත
මේ තරං කල් මම දැකපු
ලෝකය මෙව්වර ම ප්‍රංශිද

ඒන් මං ආදරේය..

කමිස උරහිස කොනක
දැනේ මට ඇගේ සුවද
පාර පතිදී අල්ලගේ
ඇගේ අත්වල මෙලෙක

දේයියනේ මෙතරං කල් මම
ඡ්‍රීවතේ කිවව මොකටද !

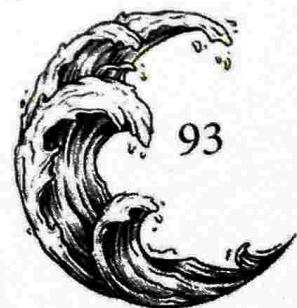

මටත් තියෙනවා කුණ් එකක්

කල්ප ගාණක් බලං හිටියා වචින තුරු හිස් බස් එකක්
බස් එක් තව එකෙක් හිටි බව දැන්නේ නැති එක වෙන එකක්
මම හෙවිවේ නෂ කටමදාවත් නවතින්නේ නැති බස් එකක්
දන්නවද මේ ලැගදී ඉදලා මටත් තියෙනවා කුණ් එකක්

මහා මාලිග හිතිං මැව්වට අත්ත් නැත්තං බිලොග් ගලක්
වැඩක් නැ ඒවගේ වෙන්නේ පපුවේ ඇති වෙන එක හිලක්
දන්නවද අපි දෙන්නටම අපි කිවිවේ නම් කියලා හලක්*
කොයි තරං මම පෙරුම පිරුවත් එයා දැං අන්සතු මලක්

මලක් දැක්කම බණරු එනවා පියාමාගෙන එක රැලක්
ඒන් මලකට පෙමක් බැන්ද ද ලංවෙන්නේ නැ කළු ගලක්
ගලක් කියලා කිවිව හදවත ඇතුළු පුදුමයි අද හිලක්
හපොයි ඉදලා ඉදලා ඉදලා මාත් අද පැටුලුණු දැලක්

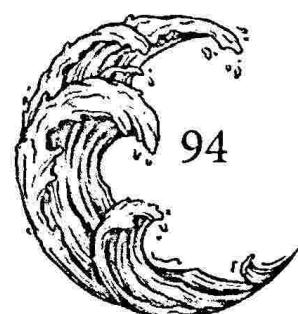
එපා බං උඩ කොහොම කිවිවන් මලට් මට නං මද විතක්
මොකක් කෙරුවන් හැමදාම දැං මට එයා වෙනවා මතක්
කමන්නැ බං ආදරේකට මොකට මට කුණුවෙන ගතක්
දුරින් ඉදගෙන විකින් වික මම හිමිං සිපගන්නං හිතක්

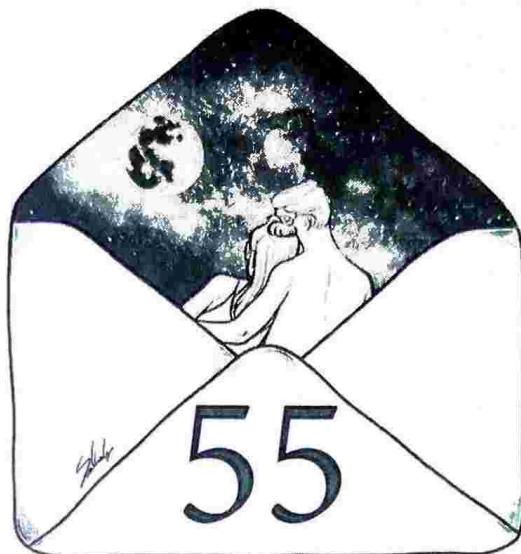
හොඳම යාලවා කියපු එවුනුන් ජෝඩු වී දැං කල්පයක්
සනුට දච්චක උඩට ආවොත් දියං මට ඉන් ස්වල්පයක්
පස්සේ දච්චක දෙන්න බැරි වෙයි තියෙන්නෙම දැං අල්පයක්
තියන අඩියක් ගාහෙ රිදෙනවා ඇත්තේ මට හිල් වුණු පයක්

දැකපු මක්කොම කෙල්ලො පැත්තක දැමීම එක ගැන නැ දුකක්
අන්තිමේ දී හිතට වැදුනේ කිසිම දා නොදුවට එකක්
මටත් නොදැනී හිතේ දුකටම වැවෙන්නැති කදුලක් දෙකක්
මෙවා මිටත් බොහොම ඉස්සර ඉදං ලියවුණු පද විකක්

පිපිගෙන එන මලක් පරවී බිමට වැවෙනා එක දුකක්
මූණ දැක්කෙන් ගොටෝ එකකිං ඒත් තත්පරයක් දෙකක්
මක්කොටාම මූල කොහොද යන අර මගුල් වට්සැජ් වැට් විකක්
දන්නව ද බං ලගදී ඉදලා මටත් තියෙනවා කුෂ් එකක්

* ඡරක් දත්තේ ප්‍රතිඵල් මනරයි.

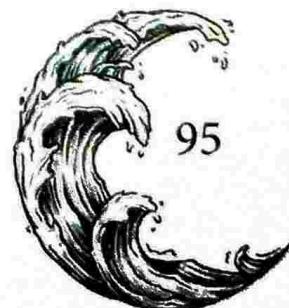
අතාරිමු අත් දෙක

[බගුනි නොනැඳී(ඇත්තී) කෝට්ඨාසක ප්‍රාදාන්තයේ විල්ලී ගණනා මුද්‍රණයායකි]

ඔහොම යන ගමංම
අතාරිමු අත් දෙක
එතකොට ඇදගෙන වැවෙන්න පුළුවන්
කළු කුහරයක පතුලට

හුළු කොදුරන රහස්
හිනැහෙමින් අහගෙන
ඉවරවෙනකම යමු
විශ්වයේ කෙළවර

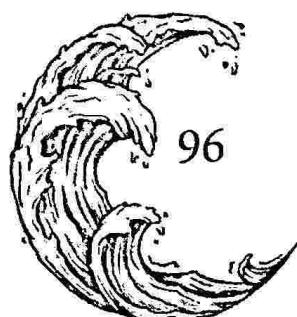
ඉතිං මම ආයෙමත් කියන්නේ
ඔහොම යන ගමං
අතාරිමු අපි අත් දෙක

අයාලේ හමන ඇටුවරම පුළුගක
දිය කරමු හිත් දෙක

මම දහ්න ලස්සනම දේ
අල්ලගෙන නොගෙන අතාරින එක
අල්ලගත්ත දේවල් වුණත්
චිකින් වික අතාරින එක

අන්තිමටමත් අහන්නෙ
"මහොම යන ගමං
අතාරිමු අත් දෙක?"

මට ඔහු තැනේ මේ හිතෙන් අභ්‍යරෙන්ත. ඒක හිතයක් කියලා මම දැන්ත තිසා ඔයා ඒක සැටින් සැටි මට ලතක් කරන්ත ඔහු තැනේ මේ හිත්දේ. මාව අභ්‍යරවත එලාම් එකකුත් මට ඔහු තැනේ.

මට ඔහු දිගටම තිදියන්ත. මේ හිතෙන් අභ්‍යලෙම පීටත් වෙන්ත.

ඒ හිතෙදි මට ලෝකටම ප්‍රධාන දේවල් දෙකක් විතරක් තියෙනවා වගයි රේන්තෙ. එක ඔයා දෙක මම. ඒ ඇරෙන්ත ඒ ලෝකේ තියෙන අතික් හැමදේම ජායාවත් විතරයි.

අඩුම තරමේ මට පල්ලෙහිං තියෙන පාර යන එන ලිතිස්සුවත් ඒ හිතෙදි අත්තටම තැ වගයි මට දැනෙන්තෙ. ඒවා ගොඩාක් ඇතින් සිද්ධවෙත දේවල්. වැදගත්ම දේවල් දෙකයි තියෙන්තෙ.

එකක් ඔයා! අතික මම!

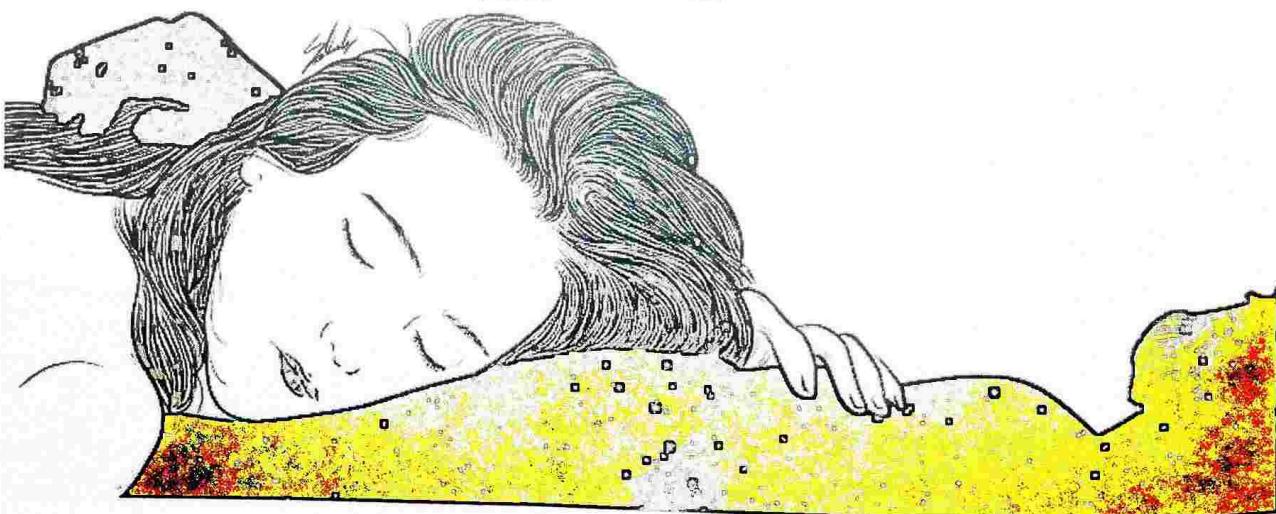

මම දැන්තවා සමහරවිට ඔයාට ඒ හිතේ ඇතුළු ඉත්ත එතෙ
තැනුව ඇති. ඒත් ඉතිං ඒක මගේ හිතයක් තිසා ඔයාට සිද්ධ
වෙතවා ඒක ඇතුළට වෙලා මාත් එක්කම ඉත්ත.

මම ලේ බලහත්කාරකමක් කරනවා කියලා හිතන්ත එහා. මම
හිතනවා ඔයාට ලේක තේරෝ ගත්ත පුළුව් වෙයි කියලා.
ඇත්තටම මං උග ඉත්ත ඔයාට බැරී ඇති කියලා මම
දැන්තවා. ඔයා ඒකට කැමතින් තැනුව ඇති.

ඒත් අන් අනුකමිනා කරලටත් ලේ හිතේ ඇතුළුදිවත් මාත්
එක්කම ඉත්ත. මාත් එක්කම අඩි තිය තිය ඇවිදින්ත. එහෙම
ඔයා කැමති තැන්තං මං ඔයා එක්කම ඉත්තන්. ඔයා එක්කම අඩි
තිය තිය මම ඇවිදින්තං. මට ඒ දේකම එකයි.

ලේ හිතේදි ඔයාට මගේ ඇත් කරන කිසි දේකට බැං අහිට ඇත්
කරන්ත. බලන්ත. ඒවා ගොඩාක් ඇතිං සිද්ධවෙන දේවල්. ඉතිං
අහිට පුළුව් ලං වෙලා ඉත්ත. පොඩිඩකට විතරක් තෙලෙයි.
ලේ මුලු හිතේ පුරාවටම!

ඉතිං මාව මේ හිනෙ අහැරවත්ත තං එපා. මං හරිම ලෝබයි
මේ හිනෙට.

මං ලෝබ සල්ලිවලටත් වෙන මොකටවත් තෙලෙයි. මම ලෝබ
මේ හිනෙට විතරයි. ඉතිං මේ හිනෙටත් මට දෙත්ත.
එීක කරත්ත පුදුවං ඔයාටම විතරයි.

මහ හයියෙන් හෝත් කර කර යන වාහන වලිංචත් දැං අහිට
කරදරයක් නෑ. ඒ සද්ධ අහෙන්තේ ඩුරාක් ඇතිං. සමහරවිට
ආලෝක වර්ෂ ගානුක දුරක ඉඳු වෙත්ත ඇති.

ඒ ගබිද තරංග රික්තය හරහා මෙහෙට එත්තේ කොහොමද
කියලා මගේ අහත්ත එපා. මං දුත්තේ නෑ ඒක. ඒත් මට
හිනෙත්තේ අහි ඉත්තේ කාල අවකාශ සීමා ඉක්මවපු තැනක. මේට
කලිං. කිසි කෙනෙක් ඇවිත් නැති, මේට පස්සේත් කවුරුවත් ම
ඒවිද කියලා පුවරුත් නැති තැනක.

මෙතන ඉත්තේ අහි දෙත්තා විතරයි. ඔයයි! මලයි!!

අතික් හැමදේම ඇතිං තියෙන දේවල්.

කේ දෑම මගේ අත තද කරලා අල්ල ගත්ත. ලේ හුළු අපිට
අර හඳ ගාවටම අරං යාවි.

බව්_බව්_මං දත්තවා ලේක හීතයක් කියලා. ඔයා ඒක මට ආයෙම
මතක් කරලා දෙත්ත ලිනේ තැ.

මම ඔයාගේ ඉල්ලන්නේ එක දෙයයි.
අනේ ලේ හීතේ ප්‍රරාවටටත් මාත් එක්කම ඉත්ත!

“කවදගරි ද්‍රව්‍යකදී
මේ මගුල් කියවලා

ඡයාටත් හිතුනොතිත්
මම එස්සේකැයි කියා

අද වගෙම එදාටත්
තියමි කවියක ලියා

එස්සේකුගේ ආදර්
තාම දත්තා ඡයා ”

ල්‍යෝ ප්‍රාග්‍යේ

55 sentimental poems about LOVE

LKR 1000

ISBN 978-624-95698-4-3

9 786249 569843